

המכתב

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

ג'ליון 154

פְּרֻשַׁת פְּקוּדֵי

שְׁנַת תשפ"ב לפ"ק

ספר המדות עניני 'מלחמה'

- [א] 'מלחמה' - 'אתחלתא דגאלה' הוא (אמונה מד).
- [ב] על-ידי 'ברכת-המזון' - נתישב ה'מלכות', מן ה'מריבות' ו'ה'מלחמות' (אכילה ח"ב ד; מריבה ח"ב ז).
- [ג] קשה 'תרבות רעה' בתוך ביתו של אדם, יותר מ'מלחמת גוג ומגוג' (בנים נא - ברכות ז).
- [ד] אין תקומה ב'מלחמה' על-ידי 'העברת השבועה' (מריבה א; שבועה ו).
- [ה] קדם ה'מלחמה', צריך תפלה להשם-יתברך (מריבה ה).
- [ו] בשיש 'הכנעה' - על-ידי-זה אין מורא ב'מלחמה', כאלו הוא יושב במצור (מריבה כא).
- [ז] מי שנותן כבוד ל'צקן', הוא נצול מ'מלחמה' (מריבה כה).
- [ח] מי שמשית ומזנע את חברו מדרך הטוב, אינו יכול לקום נגד אויביו בשעת 'מריבה ומלחמה' (מריבה לב).
- [ט] על-ידי 'מחלקת' שחולקין על הצדיק - נתעוררים 'מלחמות' (מריבה עג).
- [י] על-ידי 'לשוני-הרע' - נופלים ב'מלחמה' (מריבה עט).
- [יא] על-ידי 'עסק התורה', יכול לעמד ב'קשרי המלחמה' (מריבה צה).
- [יב] צריך להתחזק נגד השונאים, ולהעריך עמם 'מלחמה' בתחבולה, והקדוש-ברוך-הוא יעשה הטוב בעיניו (מריבה צו).
- [יג] מי שאין בטחונו באלקיו, על-ידי-זה באים 'מלחמות ומריבות' (מריבה צח).
- [יד] על-ידי 'למוד תורה' - נופל פחד על האמות, שלא ילחמו עם ישראל (מריבה צט).
- [טו] בשעת 'מלחמה', צריך להכין 'כלי מלחמה' כנהוג, והקדוש-ברוך-הוא יעשה מה שברצונו, ואין לסמוך על הנס (מריבה קא).
- [טז] כשרואין שהעולם מעיזין פניהם כנגד התלמיד-חכם, ידעו: שבודאי 'מלחמות גדולות' יתעוררו על מדינה הזאת (עזות ח"ב א).
- [יז] עיר שהיא ציית את הצדיק - אין 'מלחמה' נשמעת בה, ואין 'מהומה', ואין 'שמועה רעה' (צדיק קמח).
- [יח] על-ידי ישיבה אצל 'שלחן הצדיק' - נתבטל ה'מלחמה' (צדיק קצב).

האזהרה

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לחיזת באור הפרשה

עם תורה
דעתיקא סתימאה

דעתיקא
לארתגליא
לעתידי-לרא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א
052.763.1800
B48148@gmail.com

פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי

"אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁפַּן הָעֵדוּת" (שְׁמוֹת לח, כא)

"הַמִּשְׁכָּן מִשְׁפַּן" - שְׁנֵי פְּעָמִים, רָמַז לַמִּקְדָּשׁ שְׁנֵת־מִשְׁכָּן בְּשְׁנֵי חֳרָבָיו עַל עֲוֹנוֹתֵיהֶן שֶׁל יִשְׂרָאֵל. (רש"י: שְׁמוֹת־רַבָּה נא, ג; תַּנְחֻמָּא פְּקוּדֵי ב)

תַּנְאֵי הַתְּנִיטִי עִמָּהֶם: אִם יִחַטְאוּ, יִהְיֶה בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ מִתְמַשְׁכֵּן עֲלֵיהֶם, שְׁנֵאֲמַר (וַיִּקְרָא כו, יא): **"וְנָתַתִּי מִשְׁכָּנִי בְּתוֹכְכֶם"** - אֵל תְּהִי קוֹרֵא **'מִשְׁכָּנִי'**, אֵלֶּה **'מִשְׁכָּנִי'**. וְכֵן בִּלְעָם אֹמֵר (בַּמִּדְבָּר כד, ה): **"מָה טָבוּ אֶהְיֶה יַעֲקֹב, מִשְׁכְּנֵיךְ יִשְׂרָאֵל"** - שְׁנֵי **'מִשְׁכָּנוֹת'**. וְנִקְרָאוּ **"אֶהְיֶה"** כְּשֵׁהֶם בְּנוֹיִים, וְ"**מִשְׁכְּנֵיךְ**" כְּשֵׁהֶם חֲרָבִים. (שְׁמוֹת־רַבָּה לֵא, י; תַּנְחֻמָּא מִשְׁפָּטִים יא)

א.

(ח"א יא, ג'ד)

כְּשֵׁשׂוּמֵר הַבְּרִית - זֹכָה לְאוֹר הַמְּאִיר לוֹ לְתִשׁוּבָה. וְ'אוֹר' הַזֶּה הוּא בְּחִינַת "ט"ל אֲזוּרוֹת" (ישְׁעִיָּה כו, יט; תַּקוּנֵי־זִהָר יב. סְפָר־הַלְקוּטִים לְהָאֲרִיז"ל, תַּצֵּא כח) וְכוּ'.

אָבֵל כְּשֵׁאִינוּ שׁוֹמֵר הַבְּרִית - הוּא מְקַלְקֵל הַ"ט"ל אֲזוּרוֹת", וּמְמַשִּׁיךְ עַל עֲצָמוֹ עַל הַפְּרִנְסָה, הֵינּוּ "ט"ל מְלֹאכוֹת'.

כַּמּוֹבָא בְּזִהָר (פְּנִיחָס רַמְד): "מָאן דְּזָרַק פְּרוּרִין דְּנִהְמָא, עֲנִיּוֹת רַדְּף אַבְתָּרָה, כָּל־שְׁפַן מָאן דְּזָרַק פְּרוּרִין דְּמִחָא."

וְעַל־שֵׁם־זֶה נִקְרָא 'בְּרִית' (זִהָר תַּצֵּא רַפּ; תַּקוּנֵי־זִהָר עה: - עַל רוֹת ג, ז): "בוֹעֵז" - בוֹ עֵז, בוֹ תַקְפָּא."

זָזָה: "בוֹ עֵז" - 'בוֹ' כָּלוּל שְׁנֵי הַבְּחִינּוֹת, הֵינּוּ: א) "ל"ט אֲזוּרוֹת" (סְפָר־הַלְקוּטִים שָׁם), לְמִי שְׁשׁוּמֵר הַבְּרִית. ב) וְ"ל"ט מְלֹאכוֹת' (שָׁם), לְמִי שְׁפּוֹגֵם בוֹ - כִּי 'ע"ז' עִם הַכּוֹלָל, שְׁתֵּי פְּעָמִים 'ט"ל'.

זָזָה (שְׁמוֹת־רַבָּה נא, ג; תַּנְחֻמָּא פְּקוּדֵי ב - עַל שְׁמוֹת לח, כא): "מִשְׁכָּן מִשְׁכָּן שְׁנֵי פְּעָמִים" - שְׁנֵי פְּעָמִים ל"ט. כִּי "ל"ט מְלֹאכוֹת גְּמַרְיָנָן מִמִּשְׁכָּן" (שַׁבַּת מט:).

וְמִי שְׁשׁוּמֵר אֶת בְּרִיתוֹ - אֶף־עַל־פִּי שְׁעוֹשֶׂה ה'ל"ט מְלֹאכוֹת' - הֵם בְּבַחֲיַנַּת 'מְלֹאכֶת הַמִּשְׁכָּן, הֵינּוּ: "מִשְׁכָּן בְּבַנְיָנָה" (שְׁמוֹת־רַבָּה לֵא, י; תַּנְחֻמָּא מִשְׁפָּטִים יא), בְּחִינַת "ל"ט אֲזוּרוֹת'.

אֵךְ מִי שְׁפּוֹגֵם בְּבְרִית - ה'מְלֹאכוֹת' שְׁלוֹ הֵם בְּבַחֲיַנַּת: "מִשְׁכָּן בְּחֲרָבָנָה" (שָׁם), בְּבַחֲיַנַּת: "ל"ט מְלֹקוֹת" (תַּקוּנֵי־זִהָר יב, פה).

בְּחִינַת (דְּבָרִים כח, ג): "אֲרַבְעִים יַפְנּוּ וְלֹא יוֹסִיף" - הֵינּוּ: בְּחִינַת 'פְּגָם־הַבְּרִית', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'תּוֹסְפוֹת'.

הֵינּוּ: בְּחִינַת 'תּוֹסְפוֹת קִדְשָׁה', שְׁמִירַת־הַבְּרִית, כַּמְּאֵר הַז'ל (וַיִּקְרָא־רַבָּה כד, ו): "כָּל מְקוֹם שֶׁאֵתָּה מוֹצֵא גֵדֵר עֲרוּהָ, אֵתָּה מוֹצֵא קִדְשָׁה'.

ב.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, בְּרַפְת־הַשִּׁחַר ה, מה)

הַמִּשְׁכָּן נַעֲשֶׂה בְּקִדְשָׁה כְּזֹאת שֶׁאִפְלוּ בְּחֲרָבָנוּ יִגַּן עַל יִשְׂרָאֵל, בְּבַחֲיַנַּת (שְׁמוֹת לח, כא): "אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן, מִשְׁכָּן", "מִשְׁכָּן בְּבַנְיָנוּ, וּמִשְׁכָּן בְּחֲרָבָנָה" (שְׁמוֹת־רַבָּה לֵא, י; תַּנְחֻמָּא מִשְׁפָּטִים יא; לְקוּטֵי־מוֹחֲרָן ח"א יא, ד).

בְּבַחֲיַנַּת (בַּמִּדְבָּר כד, ה): "מָה טָבוּ אֶהְיֶה יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֵיךְ יִשְׂרָאֵל'.

וְדַרְשׁוּ רִז"ל (רַבָּה וְתַנְחוּמָא שָׁם): "אֲפֹלוּ פָּשְׁהֶם חֲרָבִים, מַגְנִים עַל יִשְׂרָאֵל".

וּבְשִׁבְלֵי־זָה הִקִּימוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן בְּכָל־פַּעַם, וּפְרָקוּהוּ בְּעֲצָמָן, וְנָסְעוּ עִמּוֹ מִמְּקוֹם לְמְקוֹם, בְּמִדְבַר הַשָּׂדֶה וְאֲפֹלָה, מְקוֹם "נָחַשׁ שָׂרָף וְעַקְרָב" וְכוּ' (דְּבָרִים ח, טו), וְאַחֲרֵיכֵן חָזְרוּ וְהִקִּימוּהוּ וְכוּ' - לְהוֹרֹת לְדוֹרוֹת: שֶׁאֲפֹלוּ בְּשֵׁהַמִּשְׁכָּן יִהְיֶה נִפְרָק וְחָרוֹב, יָגוּ עֲלֵיהֶם.

וְאִם יִקְשְׁרוּ רְצוֹנָם תְּמִיד בְּקִדְשֵׁת הַמִּשְׁכָּן וּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ וּכְלָיו, וְהַכֹּל בְּכַח ה'צִדִּיק־יֵאֱמֹת' הָעוֹסְקִים בְּבִנְיַן הַמִּשְׁכָּן בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּהַתּוֹרָה 'אֲזַמְרָה' וְכוּ' (ח"א רפב) - עַל־יְדֵי־זָה יוּכְלוּ לָעֵבֶר בְּשָׁלוֹם, בְּכָל ה'מִדְּבָרִיּוֹת', בְּכָל מִיַּיִן ה'שָׂדֶה וְצִלְמוֹת', אֲפֹלוּ בְּשִׁעוּבָרִים חֹסֵי־שָׁלוֹם בְּמְקוֹם "נָחַשׁ וְשָׂרָף וְעַקְרָב וְצַמְאוֹן" וְכוּ'.

שֶׁבְּכָל מְקוֹמוֹת אֱלֹהֵי בְּהִכָּרַח שִׁיעֵבֶר בָּהֶם הָרוּצָה לְגִשְׁתֵּת אֶל הַקִּדְשׁ, בְּפָרֵט מִי שֶׁנִּכְשַׁל כָּבֵר בְּמָה שֶׁנִּכְשַׁל וְרוּצָה לָשׁוּב, שֶׁבְּהִכָּרַח שִׁיעֵבֶר בְּאֵלוֹ הַמְּקוֹמוֹת - וּמִכָּלֵם יִצְיָלְנוּ הַשֵּׁם עַל־יְדֵי 'תִּקְוָה הַרְצוֹן־דְּקִדְשָׁה', שִׁיזְכֶּה עַל־יְדֵי 'הַתְּקַשְׁרוֹת לְצִדִּיק־יֵאֱמֹת', וְכַנ"ל.

ג.

(לקוטי־הלכות, בית־הכנסת ו, יט)

עֵקֶר 'תְּקוֹן הַמִּשְׁכָּן' הָיָה: בְּשִׁבְלֵי שִׁילָף עִמָּם בְּמִדְבַר, שֶׁפְּרָקוּהוּ וְהִעֲמִידוּהוּ בְּכָל־פַּעַם.

וְהוּא מְרַמֵּז: עַל 'הַחֲרָב וְהַגְּלוּת' - שֶׁכָּל קִיּוּמָנוּ הוּא עַל־יְדֵי בְּחִינַת 'תְּקוּנֵי הַמִּשְׁכָּן', בְּבַחֲינַת (שְׁמוֹת לח, כא): "אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכָּן", "מִשְׁכָּן בְּבִנְיָנָה,

מִשְׁכָּן בְּהַרְבְּנִיָּה" (שְׁמוֹת־רַבָּה לא, י; תַּנְחוּמָא מִשְׁפָּטִים יא), כְּמוֹ שֶׁכָּתַב רַבְּנּוּ ז"ל (ח"א יא, ד).

וְכִמוֹ שֶׁאָמְרוּ רִז"ל (שְׁמוֹת רַבָּה נא, ג; תַּנְחוּמָא פְּקוּדֵי ב): "לָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ מִשְׁכָּן? שְׁמֵת־מִשְׁכָּן בְּעוֹנוֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל".

הִינּוּ: שִׁמְשָׁה רַבְּנּוּ בְּשָׂרָאָה עֲצָם הַתְּנַבְּרוֹת וְהַתְּנָרוֹת הַסְּטָרָא־אֲהָרָא כָּל־כַּף כָּל־כַּף - עַל־כֵּן עָשָׂה 'תְּקוּן בְּזָה' - שֶׁאֵיךְ שִׁיְהִיָּה, יִגְמַר תְּמִיד אֶת שְׁלוֹ, עַד שֶׁתָּבוֹא הַנְּאֻלָּה־שְׁלֵמָה.

ד.

(לקוטי־הלכות, חל־המועד ד, יב)

עֵקֶר הַתְּקוּן בְּשִׁלְמוֹת, הוּא בְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ, וְעַל־כֵּן הָיָה מְצַפֶּה מִשָּׂה מִיָּד לָבוֹא לְשָׁם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת טו, יז): "תִּבְאֵמוּ וְתִטְעֵמוּ בְּהַר נֶחֱלָתְדִי".

אֲבָל בְּעוֹנוֹתֵינוּ־הַרְבִּים הַתְּנָרָה בָּהֶם הַשָּׁטָן, וְהַחֲטִיָּאָם "חֲטָאָה גְּדוֹלָה" (שְׁמוֹת לב, כא־ל־לא), תִּכְפֹּף אַחַר קִבְּלַת־הַתּוֹרָה, וְהִכָּרַח מִשָּׂה לְהַתְּיַגֵּעַ בְּמִסִּירַת־נֶפֶשׁ עֲצוּם מְאֹד, וְהַתְּפַלֵּל תְּפִלוֹת הַרְבֵּה, עַד שֶׁנִּתְרַצָּה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ לְיִשְׂרָאֵל וְכוּ'.

וְאִז רָאָה הַקִּדּוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא: שֶׁאִי־אֲפֹשֶׁר לָהֶם לִכְנֹס וּלְבַנּוֹת 'בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ' מִיָּד. וְגַם רָאָה: שֶׁאֲפֹלוּ כְּשִׁיכְנֹסוּ לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וַיִּבְנוּ אֶת 'בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ', הוּא עֲתִיד לְחָרֹב שְׁתֵּי פְּעָמִים, וְהַגְּלוּת יִתְאַרֵךְ מְאֹד.

עַל־כֵּן חָמַל עָלֵינוּ הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, וְהַקִּדִּים לָנוּ רְפוּאָה לְמִפְּהָ, וְצוּה לְיִשְׂרָאֵל: לְבַנּוֹת אֶת הַמִּשְׁכָּן, שֶׁיֵּשׁ בּוֹ כָּל הַקִּדְשׁוֹת שֶׁל ה'בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ'.

וּבְזָה הַפְּלִיא חֲסֵדוֹ עִמָּנוּ, שֶׁלֹּמֵד לְמִשָּׂה: לְהַמְשִׁיךְ תְּקוּן נִפְלֵא בְּזָה, שִׁיְהִיָּה

כח להמשיך 'קדשת הבית המקדש', גם בהולכם במדבר שמים, מקום "נחש ושרף ועקרב" וכו' (דברים ח, טו).

ובזה המשיך תקון לדורות: שאפלו כשיחרב הבית המקדש בעונותינו - יהיה לנו כח להמשיך 'קדשת הבית המקדש', על-ידי 'בתי-כנסיות ובתי מדרשות' שאנו בונים בימי החרבן, שהם בחינת 'מקדש מעט', כמו שכתוב (יחזקאל יא, טז): "כי הפיצותים בגוים וכו', ואהי להם למקדש מעט וכו'" (מגלה כט).

כי עקר הכח להמשיך 'קדשת הבית המקדש' על ה'בתי-כנסיות ובתי מדרשות' שאנו בונים בחוץ-לארץ בימי החרבן - הוא על-ידי 'קדשת המשכן'.

שהמשיך משה תקון כזה: להמשיך כל 'קדשת הבית המקדש' במדבר. על-ידי-זה יש לנו כח גם עתה, להמשיך 'קדשת הבית המקדש' אחר החרבן, על-ידי ה'בתי-כנסיות ובתי מדרשות'.

ועל-כן תכה בשעת 'הקמת המשכן', רמז על החרבן, כמו שכתוב (שמות לח, כא): "אלה פקודי המשכן, משכן" - שדרשו רז"ל (שמות רבה לא, י; פנחומא משפטים יא): "משכן בבנינו, משכן בחרבנו".

כי עקר 'הקמת המשכן' היה בשביל-זה: כדי שיהיה כח לישראל, להמשיך 'קדשת המשכן', שהוא 'קדשת הבית המקדש' - גם אחר החרבן, וכו"ל.

וזוה (במדבר כד, ה): "מה טבו אהליך יעקב", ופרש רש"י על ה'בית המקדש': "מה טבו" - אהל שילה ובית עולמים בישובן

וכו'. "משפנותיך" - אף כשהם חרבים וכו'.

הינו כנ"ל: כשהם חרבים, הם בבחינת ה'משכן' - כי אז אחר החרבן, אנו ממשיכים 'קדשת הבית המקדש' על ה'בתי-כנסיות ובתי-מדרשות, על-ידי ה'משכן, וכו"ל.

כי גם על ה'בתי-כנסיות ובתי-מדרשות, נאמר גם-כן: "מה טבו אהליך יעקב" - כי הם "מקדש מעט". וזה על-ידי: "משפנותיך ישראל" - דהינו: על-ידי 'קדשת המשכן, וכו"ל.

ה.

(לקוטי-הלכות, טוען-ונטען ה, יד)

על-כן "אסור לכנס לבית הלזה לעבט עבוטו" (דברים כד, י) - כי ה'חפצים' של כל אדם, הם בחינת ה'תפארותו' ו'שעשועיו', כי הם חיותו שבהם משתעשע ומתפאר. ו'שרש חיותם' נמשך, מה'תפארות' שהשם-יתברך מתפאר עם כל אחד ואחד מישראל, אפלו עם הגרוע-שבגרועים.

ובאמת היה ראוי: שיהיה עקר העשירות והחפצים היקרים, אצל הצדיקים והכשרים שבישראל, אך מחמת חטאי הדורות, התגברו ה'יכלי-התמורות', שכבשו ה'טוב' להסטר-אחרא, שעל-ידי-זה על-פי הרוב הוא להפך.

אבל אף-על-פי-כן, כל ה'חפצים' שיש אפלו להעני שבישראל, שרשם נמשך מבחינת ה'תפארות', כנ"ל.

ועקר ה'תפארות', הוא ב'בית האדם', בבחינת (ישעיה מד, יג): "פתפארת

אדם לשבת בית" - כי כל בתי בני ישראל, שרשם הוא מבחינת ה'בית-המקדש', פמוכן במאמר "בראשית, לעיני כל ישראל" (ח"ב ז) - ששם עקר ה'התפארות של ישראל, כמו שפתיב (ישעיה סד, י): "בית קדשנו ותפארתנו" וכו', וכן (תהלים מח, ג): "יפה נוף משוש כל הארץ" וכו'.

כי כל התפלות והמעשים טובים של ישראל, הכל עולה אל ה'בית-המקדש, ששם בחינת ה'התפארות' של כל אחד מישראל. ושם השם-יתברך מקבל כל ה'התפארות' מהם, ומשם נמשך קיום של כל בתי בני ישראל.

ועל-כן בשישראל באים לידי ה'הלואות', עד 'שמכרחים למשכנם' - זה בחינת 'חרבן בית-המקדש' שנקרא 'משכון', כי ה'בית-המקדש' נקרא 'משכון' "על-שם שנתמשכון בעוונות ישראל", כמו שאמרו רז"ל (שמות-רבה נא, ג; תנחומא פקודי ב) על פסוק (שמות לח, כא): "אלה פקודי המשכון משכון" וכו'.

כי בזמן שהיה ה'בית-המקדש' קיים, היה כל השפע לישראל, ולא היו צריכים לשום ה'הלואה', כמו שפתיב (דברים טו, ו): "והלויית גוים רבים ואתה לא תלוה וכו'." והעבטת גוים רבים ואתה לא תעבט" וכו'.

רק על-ידי 'חרבן בית-המקדש' בעוונותינו הרבים - על-ידי-זה נתעלם ה'התפארות של ישראל, ונמשך רב השפע להם וכו', כנ"ל, עד שמכרחין לבוא ל'הלואות' ול'משכון', שהוא בחינת 'חרבן בית-המקדש' "שנתמשכון בעוונותינו", כנ"ל.

ועל-כן הזהירה התורה מאד על ה'מלוה', להקל על ה'לוה', בפרט בענין ה'משכון' - כדי שעל-ידי ה'חסד' הזה שיגמל עמו, יהיה חוזר ונמשך ה'התפארות', שעל-ידי-זה יחזר השפע לישראל.

ועל-כן "אסור לכנס לביתו לעבט עבוטו" - כדי שלא לפגם ביותר בבחינת ה'התפארות', שהוא בתוך ה'בית' ביותר כנ"ל, שנמשך מבחינת ה'בית-המקדש' כנ"ל.

"בקע לגלגלת" (שמות לח, כו)

1.

(לקוטי-הלכות, נפילת-אפים ד, ח-ט - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כד, 'אמצעוהא דעלמא')

'מצות שקלים' - היא בשביל ה'קרבנות וקטרת', שעל-ידי-זה עקר עלית 'ניצוצות-הקדושים' מן ה'קלפות', והעקר על-ידי ה'שמחה' שנמשכת על-ידי ה'קרבנות וקטרת', כי עקר עלית ה'קדשה' מן ה'קלפות', הוא על-ידי ה'שמחה'.

וזהו בחינת 'שקלים' שמחייבים לתן בכל שנה, בשביל 'קרבנות צבור' ו'קטרת', שהם בחינת 'שמחה', כדי להעלות על-ידי-זה כל 'ניצוצי-הקדשה' מגלות ה'קלפות'.

ועל-ידי-זה עולין למעלה, עד שזוכין ל'ברכת השכל', עד שמתקנין המסדר והמישב את ה'מחין', שהוא בחינת ה'פתר' וכו'.

וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת ל"ח, כ"ו): "בְּקַע לְגִלְגָּלֹת",
 "לְגִלְגָּלֹת" דִּיקָא - בִּי "גִּלְגָּלֹתָא, דָּא
 בְּתַר" (עֶצְרֵי חַיִּים מֵא, ג).

בִּי עֵקֶר הַתְּקוּן הוּא: לְזָכוֹת לְתַקּוּן הַמְּסֻדָּר
 וְהַמְּיֻשָּׁב אֶת ה'מַחֲיִין, שֶׁהוּא בְּחִינַת
 'פְּתָר', גִּלְגָּלֹתָא, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה עֵקֶר הַשְּׁנֵת
 בְּחִינַת "תְּשַׁעָה הַיְכָלִין" (זֶה־נַח ס"ה).

בִּי בְּאֵמַת: אִי־אֶפְשָׁר לִידַע מְאֻלְקוֹתוֹ
 יִתְבָּרַךְ, בִּי־אִם עַל־יְדֵי 'מַעֲשִׂים־
 טוֹבִים, הִינּוּ עַל־יְדֵי 'עֲשִׂית הַמְּצוּה
 בְּשִׁמְחָה, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה דִּיקָא זֹכָה לְעֵלוֹת
 לְמַעְלָה מְעֵלָה, עַד שְׁזֹכָה לְהַשִּׁיג 'אֹר אִי־
 סוּף, בְּבְחִינַת "מְטִי וְלֹא מְטִי" (זֶה־ר ש"ם),
 בְּבְחִינַת ה"תְּשַׁעָה הַיְכָלִין" הַנ"ל, שִׁזָּה עֵקֶר
 'הַשְּׁנֵת־אֻלְקוֹת, אֲשֶׁר־י הַזֹּכָה לְזֶה!

וְעֵקֶר תְּכֵלִית שְׁלֵמוֹת הַתְּקוּן שְׁזֹכִין עַל־
 יְדֵי 'עֲשִׂית הַמְּצוּה בְּשִׁמְחָה' - הוּא
 מַה שְׁזֹכִין עַל־יְדֵי־זֶה, לְתַקּוּן אֶת בְּחִינַת
 הַמְּסֻדָּר וְהַמְּיֻשָּׁב אֶת ה'מַחֲיִין, שֶׁהוּא בְּחִינַת
 'פְּתָר, שֶׁהוּא גְבוּהָ מִן הַכֹּל וְכו'.

וְזֶה ה'פְּתָר, אִי־אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג, בִּי־אִם
 עַל־יְדֵי 'עֲשִׂית מְצוֹת מַעֲשִׂוֹת' דִּיקָא,
 דְּהִינּוּ עַל־יְדֵי 'עֲשִׂית הַמְּצוֹת בְּשִׁמְחָה'.

בִּי עֵקֶר תְּכֵלִית שְׁלֵמוֹת הַשְּׁמֻחָה, הוּא
 שָׁם, בְּבְחִינַת 'פְּתָר, בְּבְחִינַת (יִשְׁעִיהָ ל"ח, י):
 "וְשִׁמְחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים", "עַל רֵאשִׁים"
 דִּיקָא, זֶה בְּחִינַת 'פְּתָר, גִּלְגָּלֹתָא' - בִּי
 ה'פְּתָר' הוּא עַל ה'רֵאשִׁי, בִּי הוּא לְמַעְלָה
 מִה'רֵאשִׁי וְה'מַחֲיִין, בִּי הוּא הַמְּסֻדָּר וְהַמְּיֻשָּׁב
 אֶת ה'מַחֲיִין, וְשָׁם עֵקֶר הַשְּׁמֻחָה'.

וּבְשִׁבְלֵי־זֶה נִבְרָא הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם
 הַשְּׁפָל, "לְעַבְדָּה וּלְשִׁמְרָה"
 (בְּרֵאשִׁית ב, טו), "בְּפִקּוּדֵי דְעֵשָׂה וְלֹא־תַעֲשֶׂה"

(זֶה־ר בְּרֵאשִׁית כ"ז). - בְּדֵי לְזָכוֹת לְבְּחִינַת ה'פְּתָר'
 הַנ"ל, שֶׁהוּא תְּכֵלִית שְׁלֵמוֹת הָאָדָם, בִּי עַל־
 יְדֵי־זֶה 'עֵקֶר הַשְּׁנֵת־אֻלְקוֹת' בַּנ"ל.

בִּי עֵקֶר מְנִיעַת הַהַשְׁגָּה הוּא מְחַמַּת רְבוּי־
 אֹר' שְׁאִי־אֶפְשָׁר לְקַבֵּל, בְּיָדוּעַ, וְעֵקֶר
 הַכֹּלִים וְהַהִיכָלוֹת לְקַבֵּל הָאֹר בְּהַדְרָגָה
 וּבְמֻדָּה, בְּבְחִינַת "מְטִי וְלֹא מְטִי" - הֵם נַעֲשִׂין
 עַל־יְדֵי 'תְּקוּן הַפְּתָר' דִּיקָא, שֶׁהוּא הַמְּסֻדָּר
 וְהַמְּיֻשָּׁב אֶת ה'מַחֲיִין, שֶׁהוּא בְּמוֹ מַעֲבָב
 וּמוֹנֵעַ אֶת ה'מַחֲיִין 'מְרַדִּיפְתָּם, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה
 'עֵקֶר הַהַשְׁגָּה' בַּנ"ל. וְזֶה אֵין זֹכִין, בִּי־אִם
 עַל־יְדֵי 'מְצוֹת מַעֲשִׂוֹת' דִּיקָא.

ז.

(לְקוּטִי־הַלְכוֹת, עֲבָדִים ב, ז - עַל־פִּי
 לְקוּטִי־מִוְהַר"ן ח"א נ"א, 'אִמֵּר רַבִּי עֲקִיבָא')

הַזְהִירָה תוֹרָה בְּעַת שְׁצָרִיכִין לִידַע
 'מְסַפֵּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: לְקַח מִכָּל
 אֶחָד "בְּקַע לְגִלְגָּלֹת" (שְׁמוֹת ל"ח, כ"ו), "כִּפָּר
 נַפְשׁוֹ" (שָׁם ל, יב).

גַּם אֵיתָא בְּזֶה־רֵה־הַקְּדוּשׁ (תְּשָׁא קפ"ז):
 "שְׁמַקְדָם הַמְּסַפֵּר, הֵיוּ מְבָרְכִין אֶת
 יִשְׂרָאֵל, וְכֵן אַחֲרֵי־כֵן, וְכֹל־זֹאת בְּדֵי לְשִׁמְרָם
 שְׁלֹא תִשְׁלַט חֲסִי־וְשָׁלוֹם ה'קַלְלָה' הַנְּאֻחָזָת
 בְּה'מְסַפֵּר' וְה'מַנְיִן" - בְּבְחִינַת (קַהֲלַת ז, כט):
 "בְּקִשׁוֹ הַשְּׁבָנוֹת רַבִּים".

וְעַל־כֵּן לְקַחוּ מֵהֵם 'צְדָקָה' 'כִּפָּר נַפְשָׁם"
 - בִּי עַל־יְדֵי 'צְדָקָה', נְצוּלִין
 מֵאַחִיזָתָם, וְאֵין אַחִיזָה לְה'שְׁקָר' שֶׁהוּא
 ה'טְמֵאָה' שֶׁהוּא ה'קַלְלָה' - בִּי 'צְדָקָה תַצִּיל
 מַמּוֹת" (מִשְׁלֵי י, ב). דְּהִינּוּ: שֶׁהִיא מְכַנְעַת
 'סְטֵרָא־דְמוֹתָא, שֶׁהִיא ה'סְטֵרָא־אַחְרָא'.

בִּי 'צְדָקָה' הוּא בְּחִינַת 'אַמֶּת" (זֶה־ר פ"ט):
 וְעַל־כֵּן עַל־יְדֵי 'צְדָקָה' דִּיקָא, דְּהִינּוּ:
 "בְּקַע לְגִלְגָּלֹת" - נְצוּלִין שְׁלֹא תִהְיֶה אַחִיזָה

לְהַסְטֵרָא-אַחֲרָא' שְׁהִיא בְּחִינַת ה'קִלְקֵלָה'
 עַל-יְדֵי ה'מִסְפָּר' - כִּי אָנּוּ כּוֹלְלִין ה'מִסְפָּר',
 ב'קִדְשָׁה', בְּבְחִינַת 'קִדְם הַבְּרִיאָה', בְּבְחִינַת
 'כֹּלּוּ אֶחָד', עַל-יְדֵי ה'צְדָקָה'.

כִּי ה'צְדָקָה' הִיא בְּבְחִינַת 'אַמֶּת', שְׁעַל-יְדֵי
 'כֹּלּוּ אֶחָד', כִּי "אַמֶּת בְּעֵתִיקָא תִּלְיָא"
 (נְשֵׂא קמ:), כּפּוּבָא בְּזַהַר-הַקְּדוּשׁ (שָׁם קכט:).
 "וְלִית שְׁמַאֲלָא בְּהַאי עֵתִיקָא כֹּלּא יְמִינָא".
 נִמְצָא: שְׁ'אַמֶּת' הוּא בְּחִינַת 'כֹּלּוּ יְמִין',
 בְּחִינַת 'כֹּלּוּ אֶחָד'.

וְזֶה בְּחִינַת: "בְּקַע לְגִלְגָּלַת", שְׁאִיתָא שָׁם
 בְּאֶדְרָא-קִדְיָשָׁא (שָׁם קכח:): "כִּד עֲאֲלִין
 בְּחוּשְׁבָנָא, יְהִיבִין אָנָּר וְכוּ' לְעֵתִיקֵי-יְמִין" -
 הִינּוּ: כְּשֵׁישׁ 'חֲשַׁבּוֹן וּמִסְפָּר', שְׁאֵז יִרְאִין
 שְׁלֹא יְהִיָּה אֲחִיזָה חֲסוּשְׁלוֹם לְבְּחִינַת
 "חֲשַׁבְנַת רַבִּים" - אֵזִי נוֹתְנִין "בְּקַע
 לְגִלְגָּלַת".

וְעַל-יְדֵי-זֶה מְקַשְׁרִין עֲצָמָן לְבְּחִינַת
 'גִּלְגָּלַתָּא', שְׁהוּא בְּחִינַת
 'עֵתִיקָא', בְּחִינַת 'אַמֶּת', בְּחִינַת "רֵאשׁ דְּבִרְךָ
 'אַמֶּת" (תְּהִלִּים קיט, קס), שְׁהוּא 'כֹּלּא יְמִינָא כֹּלּוּ
 אֶחָד', אָבֵל כְּש'כֹּלּוּ אֶחָד' - אִין לְהֶם אֲחִיזָה,
 וְנִתְבַּטְּלִין לְגַמְרִי, כַּנ"ל.

"וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה - אֶת הָאֹהֶל, וְאֶת
 כָּל בְּלִיּוֹ, קִרְסִיו, קִרְשָׁיו, בְּרִיחוֹ, וְעַמֻּדָיו, וְאֲדָנָיו"
 (שְׁמוֹת לט, לך)

"וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה" - דְּאִיהוּ מֵאֲרִי
 דְּבֵיתָא, לְאַחֲזָאָה בְּתַקּוּנָא דְּבֵיתֵיהּ, וְלִיה
 אֲצִטְרִיף לְמַחְזֵי תַקּוּנָהָ וְרִזִּין דִּילָהּ, דְּלֹא
 אֲתִיְהִיבּוּ לְאַחֲרָא, לְאַסְתַּפְּלָא וְלְמַחְזֵי בָּהּ,
 בְּאִינוּן סְתְרִין וּבְאִינוּן רִזִּין דִּילָהּ, בַּר מֹשֶׁה
 בְּלַחֲדוּדֵי. וְעַל דָּא "וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל
 מֹשֶׁה, אֶת הָאֹהֶל וְאֶת כָּל בְּלִיּוֹ".
 וְכִד אִינְתִּיאוּ לִיה לְמֹשֶׁה, כֹּלּא אִינְתִּיאוּ לִיה
 בְּשִׁיפִין יְדִיעָאן, כֹּל חַד וְחַד לְאַתְקָנָא, שְׁיִיפָא

בְּשִׁיפָא, לְאַעֲלָא דָּא בְּדָא, וְכִד הוּוּ בְּעָאן לְתַקְנָא
 דָּא בְּדָא, וְלְאַעֲלָאָה דָּא בְּדָא, לֹא הוּוּ סְלִיק
 בִּידֵיהוֹן. בִּינּוּן דְּאִינְתִּיאוּ לִיה לְמֹשֶׁה, מִיַּד כֹּלּא
 אֲסְתַּלִּיק בִּידֵיהּ, וְכֹל שְׁיִיפָא וְשִׁיפָא הוּוּ
 אֲסְתַּלִּיק וְעַל בְּדוּכְתֵיהּ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב: "וַיִּקַּם
 מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן", וְכְּתִיב: "הוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן".

[תְּרַגּוּם: "וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה" - שְׁהוּא בְּעַל הַבֵּית,
 לְהִרְאוּת בְּתַקּוּן שֶׁל הַבֵּית שְׁלֹו, וְלוּ צְרִיף לְהִרְאוּת אֶת תַּקּוּנֵיהּ
 וְסוּדוּתֵיהּ, שְׁלֹא נִתְּנּוּ לְאַחַר לְהַתְּבוּנָה וְלִרְאוּת אוֹתָהּ בְּאוֹתָם
 סְתְרִים וּבְאוֹתָם הַסּוּדוּת שְׁלֵה, פְּרָט לְמֹשֶׁה לְבַדּוּ. וְעַל-כֵּן
 "וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה, אֶת הָאֹהֶל וְאֶת כָּל בְּלִיּוֹ".
 וְכִשׁ הִבִּיאוּ אוֹתוֹ לְמֹשֶׁה, אֶת הַכֹּל הִבִּיאוּ לוֹ בְּאִיבְרִים יְדוּעִים,
 לְתַתּוּן אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד, אִיבְר בְּאִיבְר, לְהַכְנִים זֶה בְּזֶה. וְכִשׁ הָיוּ
 רוּצִים לְתַתּוּן זֶה בְּזֶה וְלְהַכְנִים זֶה בְּזֶה, לֹא הָיָה עוֹלָה בִּידֵיהֶם.
 בִּינּוּן שְׁהִבִּיאוּ אוֹתוֹ לְמֹשֶׁה, מִיַּד הַכֹּל עַלָּה בְּיָדוֹ, וְכֹל אִיבְר
 וְאִיבְר הָיָה עוֹלָה וְנִכְנַס לְמַקּוּמוֹ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב: "וַיִּקַּם מֹשֶׁה
 אֶת הַמִּשְׁכָּן", וְכְּתוּב: "הוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן". (זֶהר פְּקוּדֵי רַלח:)

ח.

(ח"א ב, ו-בסוף; חיי מוהר"ן תריג)

צְרִיף כָּל אֶחָד לְכַוֵּן בְּתַפְּלָתוֹ לְקַשֵּׁר אֶת-
 עֲצָמוֹ קִדְם הַתַּפְּלָה, לְצַדִּיקֵי-אַמֶּת שְׁבַדוֹר (כְּתִב-
 יד): "שִׁיקְשֵׁר עֲצָמוֹ לְצַדִּיקִים שְׁבַדוֹר!"

כִּי כָּל 'צַדִּיק [אַמֶּת (כְּתִב-יד)] שְׁבַדוֹר' הוּא
 בְּחִינַת 'מֹשֶׁה-מְּשִׁיחַ' וְכוּ'. וְכֹל תַּפְּלָה
 וְתַפְּלָה שְׁכָּל אֶחָד מִתַּפְּלָל, הוּא בְּחִינַת 'אִיבְר'
 [אַחַר (כְּתִב-יד)] מֵהַשְׁכִּינָה, שְׁהֶם 'אִיבְרֵי הַמִּשְׁכָּן'
 - "שְׁאִין שׁוּם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יִכּוֹל לְאַעֲלָא
 שְׁיִפָּא בְּשִׁיפָּא כָּל חַד לְדוּכְתָהּ, אֶלָּא
 'מֹשֶׁה' בְּלַחֲדוֹ" (זֶהר פְּקוּדֵי רַלח:).

בְּשִׁבְלִי-זֶה צְרִיף לְהִבִּיא וּלְקַשֵּׁר כָּל
 הַתַּפְּלוֹת לְצַדִּיקֵי-הַדּוֹר'

[לְצַדִּיקֵי-הַדּוֹר' (כְּתִב-יד)], כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שְׁמוֹת לט, לך):
 "וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה". "וְהוּא
 יוֹדַע לְאַעֲלָא שְׁיִפָּא בְּשִׁיפָּא", וְלַעֲשׂוֹת
 אוֹתָהּ 'קוֹמָה שְׁלֵמָה', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שָׁם מ, יח):
 "וַיִּקַּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן".

[שִׁיחוֹת-הַר"ן רצו: בְּשַׁעַת הַתַּפְּלָה, צְרִיכִין לְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ
 לְהַצְדִּיקִים שְׁבַדוֹר. כְּמוֹבָא בְּסִימָן ב (הנ"ל), וּבְסִימָן ט (תַּחֲלַת
 אוֹת ד) - ב'לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן' חֲלַק רֵאשׁוֹן, וּבְשָׂאָר מְקוּמוֹת.
 עַל-כֵּן הִזְהִיר לְאַנְשָׁיו, שְׁיִאֲמְרוּ קִדְם הַתַּפְּלָה: "הַרִינֵי
 מְקַשֵּׁר עֲצָמֵי לְכָל הַצַּדִּיקִים שְׁבַדוֹרֵנוּ".

וְזֶה שֶׁאָמַר רַבֵּה בַר בַּר חֲנָה (בְּבֵאֲתָרָא עג):
"זְמַנָּא חָדָא הוּוּה קְאָזְלִינָן בְּסַפִּינְתָא
 [פַּעַם-אַחַת נִסְעֵנוּ בְּסַפִּינָה], **וְחֲזִינָן הֵוּוּא פּוּרָא**
דִּיתְבָּא לִיה חֲלָתָא אַנְבִּיָּה [וְרֵאִינוּ דְּג אֶחָד שְׁנַאֲסַף
 לֹו חַל עַל גְּבוּ], **וְקִדְחָה אַנְמָא עַלְוִיָּה** [וְגָדְלוּ עֹשִׁימִים
 עַל הַחַל].

סְבָרִינָן יִבְשָׁתָא הוּוּא [הִשְׁבַּנּוּ שֶׁזֶהוּ 'אִי' מֵאִי־
 הָיִים], **וְסַלְקִינָן וְאַפִּינָן וּבִשְׁלִינָן**
אַנְבִּיָּה [וְעֵלִינוּ וְאַפִּינוּ וּבִשְׁלַנּוּ עַל גְּבוּ]. **וְכַד חָם גְּבִיָּה**
אֶתְהַפִּיד [וְכֹאֲשֶׁר הִתְחַמַּם גְּבוּ, הוּוּא הִתְהַפֵּף], **וְאִי**
לֹאוּ דִּהוּוּה מְקַרְבָּא סַפִּינְתָא, הוּוּה טְבַעִינָן
 [וְאִם לֹא שֶׁהַסַּפִּינָה הִיָּתְהָ קְרוּבָה, הֵינּוּ טוֹבְעִים].

פְּרוּשׁ רַשְׁבִּי: **"דִּיתְבָּא חֲלָתָא אַנְבִּיָּה"** -
 שֶׁהָיָה חוֹל נִקְבָץ עַל גְּבוּ. **"וְקִדְחָ**
עֹשִׁימִים עַל הַחוֹל" - וְסְבָרִינָן: **'יִבְשָׁתָא' הוּוּא,**
'אִי־הָיִים' הוּוּא.

כִּי בְּגִלוּתֵנוּ, כְּבִיכּוֹל הַקָּדוֹשׁ-פְּרוּד־הוּוּא
בְּהִסְתַּרְת־פָּנָיִם וְכוּ', וְכָל תְּפִלוֹתֵינוּ
וּבִקְשָׁתֵנוּ: שִׁיחֲזַר אֶת פָּנָיו וְכוּ'. וְכִשְׁאֲנוּ
רוּאִים אַרְךָ הַגְּלוּת, וּבְכָל יוֹם אֲנַחְנוּ צוֹעְקִים
אֵלָיו וְאִינָם נוֹשָׁעִים, וַיֵּשׁ מַעֲמֵנוּ בְּנִי־יִשְׂרָאֵל
שְׁטוּעִים חֲסוּשְׁלוֹם בְּלִבָּם: "שֶׁכָּל הַתְּפִלוֹת
חֵם לְרִיק".

אָבֵל בְּאֵמֶת: כָּל הַתְּפִלוֹת, הַצְּדִיקִים
שֶׁכָּל דוֹר וָדוֹר מַעֲלִים וּמְקִימִים
אוֹתָם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וַיָּקָם מֹשֶׁה אֶת
הַמִּשְׁפָּן" - וּמַעֲלִין כָּל שִׁפָּא וּשִׁפָּא
לְדוֹכְתֵיהּ, וּבוֹנִין 'קוּמְתָה שֶׁל הַשְּׂכִינָה' מַעֲט
מַעֲט, עַד שִׁישְׁתַּלֵּם 'שַׁעוֹר קוּמְתָה', אֲזִי בּוֹא
"מֹשֶׁה, דָּא מֹשֶׁה" (זֶהוּ בְּרֵאשִׁית כֹּה: לֹא: תִקְוִי־
זֶה־רִחֲמֵי), וַיִּשְׁלִים אוֹתָהּ וַיָּקָם אוֹתָהּ
בְּשִׁלְמוֹת.

וְזֶה פְּרוּשׁ: "חֲזִינָא לְהֵאֵי פּוּרָא" - הוּוּא
בְּחִינַת "צְדִיק־הַדּוֹר הַנִּקְרָא דְּג" (זֶהוּ

שְׁמִינֵי מַב. תֵּצֵא רַעַח: וְעֵינַי בְּרִכּוֹת כ. סא: עֲבוּדָה-זָרָה ג:
 בְּרֵאשִׁית-רַבָּה צז, ג: לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, דְּגִים ד, א; ה, א), זֶה
 בְּחִינַת **"מֹשֶׁה מְשִׁיחַ"**.

"דִּיתִיב לִיה חֲלָתָא אַנְבִּיָּה" - הֵינּוּ:
הַתְּפִלוֹת, שֶׁאֲנוּ מִתְּפַלְלִים עַל-
זֶה, שֶׁכְּבִיכּוֹל פָּנָה עֲרַף אֵלֵינוּ.

"יִתְבָּא לִיה" - הֵינּוּ: "וַיִּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁפָּן
אֶל מֹשֶׁה" - כִּי צָרִיד לְהָבִיא
וּלְקַשֵּׁר אֶת הַתְּפִלָּה לְהַצְּדִיק־שְׁבִדוֹר [לְצְדִיק־
הַדּוֹר' (פְּתַב ד).]

"וְקִדְחָי עַלָּה אַנְמָא" - הֵינּוּ: הַנְּשִׁמוֹת'
הַבָּאִים עִם הַתְּפִלָּה, בְּחִינַת
(תְּהִלִּים מו, טו): "בְּתוֹלוֹת אַחֲרֵיהָ רַעוּתֶיהָ"
וְכוּ', כִּי הַנְּשִׁמוֹת' הֵן נִקְרָאִין 'עֹשִׁבִין', כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (יחֲזַקְאֵל טז, ז): "רַבְבָּה כְּצִמְחַ הַשָּׂדֶה
נִתְתִּיד".

"וְסְבָרִינָן יִבְשָׁתָא הוּוּא" - הֵינּוּ:
שֶׁהַתְּפִלוֹת' אֵינּוּ עוֹשֶׂה 'פְּרוּת'.

אָבֵל בְּאֵמֶת אֵינּוּ כּוּ, אֶלָּא: "סַלְקִינָן
וְאַפִּינָן וּבִשְׁלִינָן" - הֵינּוּ: כָּל
הַתְּפִלוֹת סַלְקִינָן וְעוֹלִין, וְכָל מַה שֶׁמְרַבִּין
בְּתְּפִלָּה, נִבְנָה הַשְּׂכִינָה בְּיוֹתֵר וּמְכִינָה אֶת
עֲצָמָה לְזוּג.

וְזֶה: "אַפִּינָן וּבִשְׁלִינָן" - כִּי 'אַפִּיָּה
וּבִשׁוּל' חֵם 'הַכְּנָה לְאִכִּילָה', לְבְּחִינַת
'זוּג', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית לט, ו): "כִּי אִם
הִלַּחֵם אֲשֶׁר הוּוּא אוֹכֵל".

כְּשִׁישְׁתַּלֵּם 'קוּמָה שֶׁל כָּל הַשְּׂכִינָה,
הֵינּוּ: עַל־יְדֵי רַב הַתְּפִלוֹת' -
"יִכְמְרוּ רַחֲמָיו" - וַיִּתְהַפֵּף 'מִדַּת־הַדִּין'
לְ'מִדַּת־הַרַחֲמִים'.

וְזֶה: "כַּד חָם" - הֵינּוּ: כְּאֲשֶׁר יִכְמְרוּ
רַחֲמָיו.

"גַּבַּה אֶת־הַפֶּךְ" - הִינֵנו: שְׂיִתְהַפֵּךְ מִדַּת־הַדִּין לְמִדַּת־הַרְחָמִים.

"וְאִי לֹא הָיָה מְקַרְבֵּינֶךָ לְסַפִּינָתָא" - הִינֵנו: "לְמַעַנִי לְמַעַנִי אֶעֱשֶׂה זֹאת" (ישעיהו מח, יא), בְּדֹאֵיתָא בְּמִדְרַשׁ (ויקרא יד, כז, ב - על איוב מא, ג): "מִי הַקְּדִימָנִי וְאֶשְׁלֵם לוֹ" - מִי עָשָׂה לִי מְזוּזָה קֹדֶם שֶׁנִּתְתִּי לוֹ בַּיִת" וכו'.

נִמְצָא: שְׁכַל מְעַשִׂים־טוֹבִים שְׁלָנוּ, וְכָל הַתְּפִלוֹת - הַכֹּל מֵאֵתוֹ, וְאֵין רְאוּי לְחַשֵּׁב לְקַבֵּל שְׁכָר עַל שׁוּם דְּבָר, וְאִי־עַל־פִּי שֶׁנֶּרְאָה שְׁעַל־יְדֵי תְּפִלָּתָנוּ וְתוֹרַתָנוּ יִהְיֶה הַגְּאֻלָּה, אִי־עַל־פִּי־כֵן צְרִיכִין אֲנַחְנוּ לְחַסְדּוֹ, שְׁבְּחַסְדּוֹ יִגְאֹל אוֹתָנוּ.

וְזֶה: "אִי לֹא מְקַרְבַת סַפִּינָתָא" - זֶה בְּחִינַת הַחֶסֶד, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חַז"ל (קדושין פב.): "הַסַּפִּינִין רַבֵּן חֲסִידִים".

אִי לֹא חֶסְדּוֹ - "טַבְּעִינֶךָ" חֶסֶד־וְשָׁלוֹם בְּצִלּוֹת.

וְזֶה פְּרוּשׁ (ויקרא כא, א): "אָמַר אֵל הַכֹּהֲנִים" - בְּחִינַת תְּפִלָּה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דברים כו, יז): "אֵת ה' הֵאֱמַרְתָּ הַיּוֹם".

'כֹּהֲנִים' הֵם בְּחִינַת 'תּוֹרָה', בְּחִינַת 'נִשְׁמוֹת' בְּנִ"ל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מלאכי ב, ז): "כִּי שִׁפְתֵי כֹהֵן יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה" וכו'.

'אֶהְרֵן' - בְּחִינַת מְשַׁפֵּט, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת כח, ל): "וְנִשְׂא אֶהְרֵן אֶת מְשַׁפֵּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

כִּי צְרִיךְ לְהִבִּיא כָּל הַתְּפִלוֹת לְבְּחִינַת "מֹשֶׁה מְשִׁיחַ" - וְהוּא יָקִים אוֹתָם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "וַיְבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן אֶל מֹשֶׁה", וַיָּקָם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן.

וְזֶה פֶּרֶשׁ רַש"י (ויקרא שם): "לְהַזְהִיר הַגְּדוֹלִים עַל הַקְּטָנִים" - הִינֵנו 'צְדִיק־הַדּוֹר', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מֹשֶׁה מְאֹר הַגְּדוֹל', יִזְהִיר וַיֹּאִיר אֶת הַתְּפִלָּה, שֶׁהִיא בְּחִינַת 'מְאֹר הַקְּטָן' וכו'.

(וכמוכא בזהר פקודי רלח: ויגין כך "ויקם משה את המשכן", לאתתקפא מרזא דלעילא, ולא יתקף מרזא דלתתא. ועל דא 'משה' דהנה מרזא דגו 'אספקלריא דנהרא', אצטריך איהו לאקמא משכנא, לאנהרא מניה, ולא מאתרא. 'סיהרא' אצטריך לאנהרא מן 'שמשא', ולא מאתרא).

וְלְקוּטֵי־הַלְכוֹת, נַחֲלוֹת ד, י (על־פי לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א ב הנ"ל): וְכִמוֹ שֶׁהוּא בְּכֹל־יִשְׂרָאֵל (שְׁחוּשְׁבִים שֶׁהַתְּפִלוֹת אֵינֶם עוֹשִׂים פְּרוֹת חֶסֶד־וְשָׁלוֹם כְּנ"ל) - כֵּן הוּא בְּפִרְטִיּוֹת אֲצֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד: שְׁכַל מִי שֶׁנִּכְנָס בְּעִבּוֹדַת־הַשֶּׁם קֶצֶת, וְכִבֵּר עֶסֶק מְעַט אוֹ הִרְבֵּה בְּהַתְּבוֹדוֹת וְהַתְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנוֹת וּבִקְשׁוֹת: "שִׁיזְכָּה שֶׁהַשֶּׁם יִתְבָּרַךְ יֵשִׁים פָּנָיו אֵלָיו, וַיִּקְרְבֵהוּ לְעִבּוֹדָתוֹ, וַיִּגְאֻלְהוּ מִתְּאוֹתָיו וּמִדוֹתָיו הַרְעִים" - וְהוּא רוֹאֶה שְׁעֵדִין לֹא נַעֲנֶה, כִּי הוּא עֵדִין רְחוּק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ מְאֹד, וְעַל־יְדֵי־זֶה יְכוּל לְטַעוֹת חֶסֶד־וְשָׁלוֹם: "שְׁכַל תְּפִלוֹתָיו וְשִׁחוּתָיו הָיוּ לְרִיק חֶסֶד־וְשָׁלוֹם".

אָבֵל בְּאֵמַת אֵינוֹ כֵּן: כִּי אֵין שׁוּם דְּבוּר נֶאֱבָד כְּלָל, רַק כָּל תְּפִלָּה וְשִׁיחָה עוֹשָׂה רֶשֶׁם גְּדוֹל, וְהַצְדִּיקִים־אֲמַתִּיִּים מְלַקְטִים כָּל אֵלוֹ הַתְּפִלוֹת וְהַשִּׁיחוֹת, וּבּוֹנִים מֵהֶם 'בְּנֵינִים' נִפְלְאִים, בְּחִינַת 'מִשְׁכָּן'.

וְצְרִיךְ כָּל אֶחָד לְהַתְחַזֵּק הִרְבֵּה בַּתְּפִלָּה וְשִׁיחָה תְּמִיד, יִהְיֶה אִיךְ שִׁיחָה, עַד אֲשֶׁר עַל־יְדֵי רַבּוּי הַתְּפִלוֹת, יִהְיֶה נִשְׁלָם הַבְּנֵן שֶׁל הַצְדִּיקִים הַעוֹסְקִים בָּזֶה, לְלַקֵּט וּלְחַבֵּר וּלְהַעֲלוֹת אֵלּוֹ הַתְּפִלוֹת, וְאִזּוּ יִכְמְרוּ רַחֲמָיו יִתְבָּרַךְ, וַיֵּשׁוּב אֵלָיו וַיִּרְחַמְהוּ.

ט.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, נַחֲלוֹת ד, ח - על־פי לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א ב הנ"ל)

עַל־כֵּן "כָּל מְשַׁחֲוֹת יִשְׂרָאֵל כְּלָם, הֵנוּ סְבִיב לְמִשְׁכָּן" (בְּמִדְבָר א, ב), כִּי הַמִּשְׁכָּן הֵלֶכֶד בֵּינֵיהֶם, וְכָלֶם הִיָּה לָהֶם חֵלֶק בְּמִשְׁכָּן.

כי ה'משפן, הוא בחינת 'כלל תפלת ישראל, כמבאר שם בהתורה (ח"א ב חנ"ל).

והמ'שפן' נבנה מפמה וכמה דברים פרטיים - כי יש בו כמה: קרשים, וקרסים, בריחים, ועמודים, ואדנים וכו', לולאות, ומיתרים, יריעות עליונות ותחתונות, וקלעי החצר וכו'. וכל 'כלי-המשפן': שלחן, ומנורה, ומזבחות וכו'. וכל הפרטים שהיה בכל כלי, כגון: כפתורים, ופרחים, ונגיעים וכו', בה'מנורה'. ומסגרת של ה'שלחן', וקערותיו, וקשותיו וכו'.

והכל כאשר לכל, הם בחינת 'תפלת ישראל' - כי יש כמה וכמה 'תפלות ישראל' שמתחברין יחד, ונעשה מהם בחינת 'קרש' למשפן. ויש שנעשה מהם בחינת 'אדן' למשפן וכו'.

וזה בחינת 'משפחות ישראל' שסביב למשפן - כי 'כלל משפחה זאת', הם בחינת 'חלק זה מהמשפן'. ו'משפחה אחרת', הם בבחינת 'פרט אחר מהמשפן'. והעקר הוא ה'תפלה', שהיא עקר בחינת 'בנין-המשפן'.

וכל אחד כפי תפלותיו - כן הוא נשרש במשפחות ישראל, שהם בחינת 'כלל המשפן וכליו'.

י.

(אבני ה'ברזל', שיחות וספורים ממוהרנ"ת ז"ל סב) אחד שאל למוהרנ"ת ז"ל: "מי גדול?! - הקטן שמקרב לצדיק, או הגדול שאינו מקרב?!"

אמר לו: "הלא בימי משה רבנו עליו-השלוש, שאם אחד היה עושה דבר

גדול להמשפן, ולא הביאו למשה רבנו עליו השלום, בודאי לא היה שום השיבות כלל!

אבל מי שעשה דבר קטן, והביאו אל משה, בודאי היה חשוב מאד!"

ואמר אז תורה ב': "שדיקא משה יוכל לעילא שיפא בשיפא".

יא.

(שיח-טרפיקדש ח"ג תב)

כשנפטר רבי אפרים ז"ל (בעל מחבר 'לקוטי-אבן' ותפלות-הבקר', תלמיד מוהרנ"ת), בן (תלמיד רבנו ז"ל) רבי נפתלי ז"ל - אמר הרב מטשעהרין ז"ל בצער: "נסתלק בעת פועל שעבד טוב, מאין לוקחים שוב פועל טוב כזה?!"

ואמר עוד: שמוכא מהאריז"ל: "שהצדיקים בונים את ה'משפן', וכשתגמר בנייתו תבוא הגאולה! - ועתה כבר נגמרה מלאכת המשפן, ורק יש לתפר את התפירות האחרונות שבכפלים שביריעות ובגדי-המשפן, [די פרענדון], וזו עבודה עדינה מאד.

וסים ואמר: "והוא רבי אפרים, בעבודת-השם שעבד, ידע היטב לתפרם, ועתה נסתלק, ומי יקבל על-עצמו בעת לעבוד עבודה זו! [און דאס איז זייער א איידעלע ארבעט, און רבי אפרים האט דאס גיקאנט, ווער וועט זיך איצט אונטערנעמען צו טאן די ארבעט?!]".

"וַיְהִי בַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּת בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ, הוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן" (שמות מ, יז)
- עֲנִיֵן הַקָּמַת הַמִּשְׁכָּן בְּרֵאשִׁי-חֹדֶשׁ נִסְכָּן -

יב.

(ח"א ע)

נמצא לקמן בפסוק (שמות מ, יח): "וַיִּקָּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן".

"הוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן" (שמות מ, יז)

אמר משה: "רבונו של עולם, איני יודע להעמידו". אמר לו: "עסק בידיך, ואתה מראה להעמידו, והוא עומד מאליו, ואני כותב עליך שאתה הקמתו". שנאמר: "וַיְהִי בַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּת בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ הוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן".
 (תנחומא פקודי יא)

ולא תאמר משה העמידו, אלא המִשְׁכָּן נעשו בו נסים ועמד מעצמו, שנאמר: "הוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן". ואם תמה אתה על-זה - הרי שלמה בִּשְׁבִינָה בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, הוא נבנה מעצמו וכו'. מנין: שבתוב (מלכים א ו, ז): "וְהַבֵּית בַּהֲבִנְתּוֹ אֲבָן שְׁלֵמָה מִסַּע נִבְנָה וּמִקְבוֹת וְהַגִּרְזֵן כָּל כְּלֵי בְרָזַל לֹא נִשְׁמַע בַּבַּיִת בַּהֲבִנְתּוֹ" - מעצמו היה נבנה, לפיכך במעשה נסים נבנה. וכן בְּשֵׁהוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן, במעשה נסים עמד. (שמות רבה נב, ד; במדבר רבה יד, ג)

"וְהַבֵּית בַּהֲבִנְתּוֹ" (מלכים א ו, ז) - וכי לא היה בני ליה שלמה ובלהו אומנין דְּהוּוּ תַמְנָן, מהו "בַּהֲבִנְתּוֹ"? - אלא כך הוא כמה דְּכַתִּיב (שמות כה, לא): "מִקְשָׁה תַעֲשֶׂה הַמְּנוֹרָה" - אם היא "מִקְשָׁה" מהו "תַעֲשֶׂה"? - אלא ודאי כִּלְאֵי בָּאֵת וְנִסָּא אֶתְעִבִיד אִיהוּ מְגֻרְמִיה וכו'. מאי טעמא: בגין דְּבִרְכָתָא דְּקוּדְשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא שָׂרָא עַל-יְדֵיהוּ, וְעַל דָּא פְתִיב: "בַּהֲבִנְתּוֹ" - אִיהוּ אֶתְבְּנִי מְגֻרְמִיה וכו'. (זהר נח עד.)

וכד אתבני בִּי-מִקְדָּשָׁא, כִּלְ עִבְדֵּתָא דְּאֶתְעִבִיד, אִיהוּ מְגֻרְמָה אֶתְעִבִידָת וכו', והא אוקמוה, דְּכַתִּיב (מלכים א ו, ז): "וְהַבֵּית בַּהֲבִנְתּוֹ". וְהַבֵּית כְּאִשֵּׁר נִבְנָהוּ לֹא פְתִיב, אֶלָּא "בַּהֲבִנְתּוֹ" - דְּאִיהוּ אֶשְׁתְּלִימַת מְגֻרְמָה וכו'. וְכֵן כִּלְ עִבְדֵּתָא דְּאִיהוּ קוּדְשָׁא, אִיהוּ אֶשְׁתְּלִימַת מְגֻרְמָה. (זהר פקודי רכב.)

יג.

(ח"ב ד, ג'ד-ה'ז-בסוף)

'צִרְכֵי הַגּוֹף' הֵם רַבִּים מְאֹד, וְאֶפְלוּ ה'הִכְרַחֲיוֹת' הֵם רַבִּים וְגִדּוּלִים מְאֹד: אֲכִילָה וּשְׁתֵּיָה וּמְלַבּוּשִׁים וְדִירוֹת, שְׂיִכּוּלִין לְבָלוֹת יָמִיו וְשָׁנָיו אֶפְלוּ עַל ה'הִכְרַחֲיוֹת' לְבַד.

וְהֵם מוֹנְעִין אֶת הָאָדָם מְאֹד מִ'עֲבוּדַת-הַבּוֹרָא' - וְאֶף-עַל-פִּי שָׁגַם הֵם בְּעֶצְמוֹ, הֵם גַּם כֵּן 'עֲבוּדַת הַבּוֹרָא-יִתְבָּרַךְ', כִּי הֵם בְּחִינַת 'אֶתְעָרוּתָא-דְּלִתְתָּא', כִּי "בְּעֵבְדָא דְּלִתְתָּא אֶתְעָר לְעֵלָּא" (זהר לך-לך עז: פח. צו לא: ועוד).

כִּי עַל-יְדֵי כָּל עֶסְקִים וּמְלָאכוֹת שְׁעוֹשִׂין בְּנֵי-אָדָם - נִתְעוֹרַר אוֹתוֹ הַצִּיּוֹר שֶׁל אוֹתוֹ הַמְּלָאכָה לְמַעַלָּה בְּ'מַעֲשֵׂה-בְּרָאשִׁית', וּמֵבִיא חַיּוֹת וְהָאָרֶז לְאוֹתוֹ הַצִּיּוֹר שֶׁל אוֹתוֹ הַמְּלָאכָה שֶׁל 'מַעֲשֵׂה-בְּרָאשִׁית' שֶׁלְמַעַלָּה, שֶׁהוּא מְכוּן כְּנֶגֶד אוֹתוֹ הָעֶסֶק וְהַמְּלָאכָה שֶׁהָאָדָם עוֹשֶׂה לְמַטָּה בְּעוֹלָם-הַזֶּה.

כִּי עַל-יְדֵי הָעֶסְקִים וְהַמְּלָאכוֹת שְׁעוֹשִׂים - נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי-זֶה בְּחִינַת 'מִשְׁכָּן'.

כִּי כָּל הַמְּלָאכוֹת, כְּלוּלִים בְּ"ל"ט מְלָאכוֹת' שֶׁהֵם 'אֲבוֹת מְלָאכוֹת', "אֲבוֹת מְכָלֵל דְּאִיכָּא תוֹלְדוֹת" (בבא-קמא ב.).

כִּי כָּל מֵינֵי מְלָאכוֹת וְעֶסְקִים שְׁעוֹשִׂין - כֻּלָּם כְּלוּלִים בְּ"ל"ט מְלָאכוֹת' שֶׁהֵם ה'אֲבוֹת'. וְהַשָּׂאָר - הֵם 'תוֹלְדוֹת'.

וְ"ל"ט מְלָאכוֹת', הֵם כְּנֶגֶד 'מְלָאכַת-הַמִּשְׁכָּן', כְּמוֹ שֶׁאֲמַרוּ רַז"ל (שַׁבָּת מט:): "אֲבוֹת מְלָאכוֹת אַרְבָּעִים חֹסֵר אַחַת - כְּנֶגֶד מִי, כְּנֶגֶד מְלָאכַת-הַמִּשְׁכָּן".

וְ"צִיּוֹרָא דְּמִשְׁכָּנָא, כְּצִיּוֹרָא דְּעֵבְדָּא-דְּבְּרָאשִׁית" (תקוני-זהר יג.).

וְהָאָדָם, עוֹשֶׂה הַמְּלָאכָה. וְ"צִיּוּרָא דְגּוֹפָא, בְּצִיּוּרָא דְמִשְׁפָּנָא" (תקוני-זהר שם).

נִמְצָא: שְׁעַלְיַיְדֵי הָאָדָם שְׁעוֹשֶׂה הַמְּלָאכָה וְהָעֶסֶק - נַעֲשֶׂה בְּחִינַת 'מִשְׁפָּן' - בְּשְׁעוֹשֶׂה הַמְּלָאכָה וְהָעֶסֶק פְּרָאוֹי, כְּמוֹ שְׁצָרִיף לַעֲשׂוֹת.

וְעַל-יַדֵּי-זֶה נֹתֵן חַיּוֹת וְהָאָרֶז לְמַעֲשֵׂה-בְרֵאשִׁית, וְהוּא 'קִיּוּם הָעוֹלָם'. נִמְצָא: שְׁגָם זֶה הוּא 'עֲבוּדַת-הַבּוֹרָא'.

אֶת-עַל-פִּי-כֵן, אִם הָיָה שׁוֹפֵעַ עָלֵינוּ 'חֶסֶד', לֹא הֵינּוּ צָרִיכִים לְכַלֵּי-זֶה - כִּי הֲלֹא אֵיךְ בָּרָא הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ אַחַר 'הָעֶדֶד הַגָּמוּר', שֶׁלֹּא הָיָה שׁוּם 'הַוִּיה' שִׁיְהִיָּה עַל-יָדָה 'אַתְעָרוּתָא-דְלִתָּא' - וְאֶת-עַל-פִּי-כֵן בָּרָא עוֹלָמוֹת כְּאֵלוֹ, וְהַכֹּל בְּ'חֶסֶד', בְּלִי 'אַתְעָרוּתָא-דְלִתָּא' כֻּלָּל, בְּבַחֲיִנַת (תְּהֵלִים פט, א): "עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה".

וּמֵאַחַר שֶׁהָיָה יָכוֹל לְבָרָא עוֹלָמוֹת כְּאֵלוֹ, בְּלִי 'אַתְעָרוּתָא-דְלִתָּא' כֻּלָּל, רַק עַל-יַדֵּי 'חֶסֶד' - בּוֹדָאֵי הוּא יָכוֹל לְהַחֲיוֹת וּלְקַיֵּם הָעוֹלָמוֹת רַק עַל-יַדֵּי 'חֶסֶד', וְלֹא הֵינּוּ צָרִיכִים לַעֲשׂוֹת כֻּלָּל שׁוּם עֶסֶק וּמְלָאכָה, וְאֵפֶלּוּ ה'הַכְרָחִיּוֹת' הָיוּ נַעֲשִׂין עַל-יַדֵּי אַחֲרִים.

כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (ישעיה סא, ה): "וְעַמְדוֹ זָרִים וְרַעוּ צֹאנֵכֶם, וּבְנֵי גֵבֶר אֶפְרַיִם וּכְרַמֵּיכֶם, וְאַתֶּם כַּהֲנֵי ה' תִּקְרְאוּ" - "כַּהֲנֵי ה'" דִּיקָא. בְּחִינַת 'חֶסֶד', בְּחִינַת: "עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה".

הֵינּוּ: שִׁיְהִיו נִקְרָאִים [לְעֵתִיד-לְבָא] "כַּהֲנֵי ה'", בְּחִינַת 'חֶסֶד' - שְׂאִין צָרִיכִים

לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלָאכָה, רַק הָעוֹלָם מִתְקַיֵּם בְּ'חֶסֶד', כְּנ"ל.

אֵךְ כְּשֶׁהַחֶסֶד נִתְעַבֵּב חֲסִיּוֹשְׁלוֹם, וְאִין מִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ 'חֶסֶד' - אֲזִי צָרִיכִין לַעֲשׂוֹת בְּשִׁבִיל 'אַתְעָרוּתָא-דְלִתָּא', כְּנ"ל.

אֵךְ צָרִיף לְקַבֵּל ה'חֶסֶד' בְּהַדְרָגָה - כִּי רַב הַחֶסֶד אִי-אֶפְשָׁר לְקַבֵּל, כִּי הָיוּ בְּטָלִים בְּמַצִּיאוֹת מַחֲמַת רַב הַחֶסֶד, כִּי [בְּזִמְנֵי-הַזֶּה] "אִין יְכוּלִין לְקַבֵּל רַב טוֹבָה" (תענית כג. בַּמּוֹת זמ):, וְצָרִיף לַעֲשׂוֹת 'כְּלִי וְצִנּוֹר', לְקַבֵּל עַל-יָדוֹ ה'חֶסֶד'. וְזֶה נַעֲשֶׂה עַל-יַדֵּי 'יִרְאָה'.

וְעַקֵּר ה'יִרְאָה' נַעֲשֶׂה, עַל-יַדֵּי 'הַתְּגַלּוֹת-הַרְצוֹן' וְכו' - הֵינּוּ: עַל-יַדֵּי שְׁנֵתְגַלָּה שֶׁהַכֹּל מִתְנַהֵג בְּרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ בָּרָא הַכֹּל בְּרִצּוֹנוֹ בְּלִי שׁוּם חַיּוֹב כֻּלָּל, וּמַחֲיָה וּמְקַיֵּם הַכֹּל בְּרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאִין שׁוּם 'חַיּוֹב-הַטְּבַעִי' כֻּלָּל - עַל-יַדֵּי-זֶה נַעֲשֶׂה 'יִרְאָה'.

וְ'הַתְּגַלּוֹת-הַרְצוֹן', הוּא עַל-יַדֵּי 'יָמִים-טוֹבִים' וְכו' וְכו'.

וְאֲזִי עַל-יַדֵּי 'הַתְּגַלּוֹת-הַרְצוֹן' - אִין צָרִיכִין לַעֲשׂוֹת שׁוּם 'מְלָאכָה', כִּי נִתְקַיֵּם הָעוֹלָם בְּ'חֶסֶד', בְּבַחֲיִנַת: "עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה". וְאֲזִי: "וְעַמְדוֹ זָרִים וְרַעוּ צֹאנֵכֶם וְכו', וְאַתֶּם כַּהֲנֵי ה' תִּקְרְאוּ", כְּנ"ל.

[לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, עֲרַב ג, כב (על-פי לְקוּטֵי-מוֹנֵר"ן ח"ב ד ה"ל): כְּלִי-זָמָן שְׂאִין שׁוֹפֵעַ הַחֶסֶד בְּשַׁלְמוֹת, צָרִיכִין עֶסְקִים וְלִ"ט מְלָאכּוֹת לַעֲשׂוֹתָן בְּקִדּוּשָׁה, בְּבַחֲיִנַת 'מְלָאכְתָּהּ הַמִּשְׁפָּן', כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ 'פְּרִנְסָה', כְּמִבְּאֵר הַיֵּטֵב בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְעָל, עִיר-שָׁם הַיֵּטֵב.

כִּי רַק הַצְּדִיקִים וְהַתְּלַמִּידֵי חֲכָמִים וְהַכְּשָׁרִים-אֲמִתִּיִּים זֹכִין קִצְתָּם לְבַחֲיִנַת ה'הַנְּהַגָּה שֶׁל לְעֵתִיד', שִׁיתְקַיֵּם (ישעיה סא, ה): "וְעַמְדוֹ זָרִים" וְכו' - דְּהֵינּוּ: שְׂאִין עוֹשִׂין שׁוּם עֶסֶק וּמְלָאכָה כֻּלָּל; אֲבָל שְׂאֵר יִשְׂרָאֵל, צָרִיכִין לַעֲסֹק בְּמִשְׁאֵי-וּמִתָּן וּמְלָאכָה בְּקִדּוּשָׁה, כְּנ"ל. (נ"ב. וְכו' גַּם בְּרוֹחֵי-נִיּוֹת - כְּדָאִיתָא בְּסִפְרֵי-הַמִּדּוֹת, תְּשׁוּבָה נָא: "מִי שֶׁהוּא בְּמִדְרָגָה גְּדוּלָּה, יְכוּל לְהַשִּׁיג שְׁלֵמוֹתוֹ בְּמַעוֹט פְּעֻלּוֹת").

ועקר תקונם: שיכוננו בעסקם במשא-ומתן, להחזיק את התלמיד-החכם האמת וכנ"ל. ועל-ידי-זה זוכה כל אחד לפי הצדקה שנותן להתלמיד-החכם, לבטל הצמת-הנחש, שהם ל"ט מלאכות - עד שיזכו כל ישראל, שלא יצטרכו לעסק בשום עסק ומשא-ומתן כלל.

וזה התקון יהיה נגמר בשלמות כשיבוא משיח במהרה בימינו - שאז יתקיים: "ועמדו זרים ורעו צאנכם" וכו', וישראל לא יעסקו בשום עסק ומלאכה כלל, וכנ"ל.

יד.

(לקוטי-הלכות, שבת ג, ד - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ז, ב' מרחמם ינהגם')

כשעושיין ה'ל"ט מלאכות' בבחינת 'מלאכת-המשכן' - אזי כל ה'ל"ט מלאכות' הם בבחינת "ט"ל אורות" (ישעיה כו, יט; תקוני-זהר יב. ספר-הלכותים להאר"ז, חצא כה), כמובא בדברי רבנו ז"ל במקום-אחר (ח"א יא - מובא לעיל; ח"ב ד; ועיין ח"א קנט).

"ט"ל אורות" - זה בחינת 'הארת-הרצון', בחינת "טללי רצון" (תפלת שמונה-עשרה, ברכת-השנים לימות-הקניז, על-פי הרמב"ם ב'סדר אהבה': גסח ברכות התפלה וסדור).

כי זוכין לקבל 'הארת-הרצון' מ'שבת', ל'ששת ימי המעשה' - ועל-ידי-זה כל ה'ל"ט מלאכות' הם בבחינת 'רצון', שמשם עקר ה'פרנסה'.

ואזי כשזוכין לעשות כל ה'משא-ומתן' וה'ל"ט מלאכות' בבחינה זו - אף-על-פי שעושה 'משא-ומתן' ו'ל"ט מלאכות', אינו נחשב בשם 'עשייה' כלל.

כי בבחינה זו צריכין לעשות 'משא-ומתן' ו'ל"ט מלאכות' - להרים ידיו להשם, ולשעבד כל מחשבתו ודבורו ועשיתו להשם-יתברך.

להאמין באמונה-שלמה: "שאין האדם עושה כלל, רק שאנו מהיבים לעשות איזה עסק במשא-ומתן ומלאכה, מחמת שכן רצונו!" - כי יש בזה סודות וכונות גדולות בכל עניני משא-ומתן ומלאכות.

וכמו שיש פונות וסודות בכל המצות שבתורה - כמו-כן יש סודות נוראות ונפלאות בכל ה'ל"ט מלאכות, כי מבררין ברוגים וניצוצות-הקדושים על-ידי ה'משא-ומתן ומלאכות, כידוע.

ובשביל-זה לבד צריכין לעשות מעט 'משא-ומתן' או איזה 'מלאכה', כי כן צוה השם-יתברך, כמו שאמרו רז"ל (אבות פ"ב מ"ב): "טוב תורה עם דרך ארץ".

אבל באמת: אין האדם עושה כלל, ואין ה'פרנסה' נמשכת על-ידי 'עשיות הגשמיות' כלל - כי אם אדרבא: עקר ה'פרנסה' וה'ברכה' נמשכת, על-ידי 'בטול ה'ל"ט מלאכות', דהיינו: על-ידי 'הארת-הרצון', שהוא בחינת 'שבת', "דמנה מתברכין כל שתא יומין" (זהר יתרו פח).

נמצא: שכל ה'ל"ט מלאכות דקדשה, שהם בחינת "ט"ל אורת", בחינת 'מלאכת-המשכן' - הם מקבלין ה'פרנסה', מבחינת 'בטול ה'ל"ט מלאכות', דהיינו: מבחינת 'הארת-הרצון', שמשם עקר ה'פרנסה', שהוא בחינת 'שבת'.

ועל-כן נאמר ב'מלאכת-המשכן': **"הוקם המשכן"** (שמות מ, יז), **"תעשה המנורה"** וכו' (שם כה, לא), וכיצא בזה - כי **"המלאכה היתה נעשית מאליה"** (שמות-רבה נב, ד; במדבר-רבה טו, ד).

וּכְמִבְּאֵר הַיֵּטֵב בְּזֵה־רֵה־קְדוֹשׁ (נח עד. פְּקוּדֵי רכב: וּבְשִׁמוֹת־רַבָּה נב, ד) עַל פְּסוּק (מְלָכִים-א ו, ז): "וְהַבֵּית בְּהַבְנֵתוֹ" וְכו' - "שֶׁכֶּל מְלֹאכֶת בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ וְהַמְּשָׁפָן, הִיְתָה נַעֲשִׂית מֵאֲלֵיהָ, רַק שֶׁהֵם הָיוּ מְכוֹנִים לַעֲשׂוֹת הַמְּלֹאכָה, וְהַמְּלֹאכָה הִיְתָה עוֹלָה בְיָדָם מֵאֲלֵיהָ".

וְזֶה שֶׁכְּתוּב בְּכָל מְלֹאכֶת־הַמְּשָׁפָן, לְשׁוֹן 'רְצוֹן' וְנְדִיבוֹת־לֵב, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת לז, כא): "וְכָל אֲשֶׁר נָדְבָה רוּחוֹ" אֹתוֹ" וְכו', וְ"כָל אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ לִבּוֹ" וְכו' (שָׁם לו, ב), וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה הַרְבֵּה - כִּי כָּל מְלֹאכֶת־הַמְּשָׁפָן, הִיְתָה בְּבַחֲיִנַת 'נְדִיבוֹת־לֵב' וְנִשְׂאוֹת־רוּחַ, דְּהֵינּוּ בְּחִינַת 'רְצוֹן'.

וְעַל־יְדֵי־זֶה הִיְתָה כָּל מְלֹאכֶת־הַמְּשָׁפָן נַעֲשִׂית מֵאֲלֵיהָ, עַל־יְדֵי שֶׁהָיָה מֵאִיר שָׁם 'הָאֲרֶת־הָרְצוֹן' - כִּי כָּל ה'ל"ט מְלֹאכֹת' נַעֲשִׂים, רַק עַל־יְדֵי בְּחִינַת 'בְּטוֹל הַל"ט מְלֹאכֹת', עַל־יְדֵי בְּחִינַת 'שַׁבָּת', בְּחִינַת 'הָאֲרֶת־הָרְצוֹן'.

וּבְבַחֲיִנָּה זֹו צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת ה'ל"ט מְלֹאכֹת' וְהַמְּשֵׁאוֹמְתָן' בְּשִׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה' - לִידַע וּלְהֶאֱמִין בְּאֵמֶת: "שֶׁהוּא אֵינוֹ עוֹשֶׂה כָּלֵל, רַק הַכֹּל בְּכַח הַשֵּׁם!"

בְּבַחֲיִנַת 'הָאֲרֶת־הָרְצוֹן' שֶׁמְּשִׁיכִין מ'שַׁבָּת' ל'שִׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל', בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים לג, יא): "וּפַעַל יָדָיו תִּרְצֶה" - שֶׁצְּרִיכִין לְהַמְּשִׁיךְ 'הָאֲרֶת־הָרְצוֹן', עַל ה'יָדַיִם', שֶׁהֵם 'כְּלֵי הַמַּעֲשֶׂה' שֶׁל כָּל ה'ל"ט מְלֹאכֹת'.

וְעַל־יְדֵי־זֶה דִּיקָא (שָׁם): "בְּרַךְ ה' חֵילוֹ" - כִּי עַקֵּר ה'בְּרָכָה' מִשָּׁם,

מְבַחֲיִנַת 'הָאֲרֶת־הָרְצוֹן', שֶׁמִּשָּׁם עַקֵּר ה'פְּרֻנְסָה'.

וְאִזִּי כָּל הַמְּלֹאכָה שֶׁל 'שִׁשֶׁת יָמֵי הַחֹל', נַעֲשִׂית מֵאֲלֵיהָ - בְּבַחֲיִנַת מְלֹאכֶת הַמְּשָׁפָן, כַּנִּל.

וְזֶה בְּחִינַת (וַיִּקְרָא כג, ג): "שִׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֹאכָה, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת", "תַּעֲשֶׂה" דִּיקָא - כִּי עַל־יְדֵי 'שַׁבָּת', זֹוכִין שֶׁתְּהִיָּה הַמְּלֹאכָה נַעֲשִׂית מֵאֲלֵיהָ, כַּנִּל.

כִּי עַקֵּר קִיּוֹם שֶׁל כָּל 'שִׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה', הוּא עַל־יְדֵי 'שַׁבָּת', דְּהֵינּוּ: עַל־יְדֵי 'הַשְּׁבִיטָה וְהַמְּנוּחָה שֶׁל שַׁבָּת', עַל־יְדֵי־זֶה עַקֵּר חַיּוֹת וְשִׁפְעֵי וְקִיּוֹם שֶׁל כָּל 'שִׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה' וְכו' - כִּי עַקֵּר קִיּוֹם 'יָמֵי הַחֹל' הוּא רַק עַל יְדֵי 'הָאֲרֶת־הָרְצוֹן' שֶׁמֵאִיר ב'שַׁבָּת', כַּנִּל.

טו.

(לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, עֵרַב ג, יד - עַל־פִּי לְקוּטֵי־מוֹהֲרָן ח"ב ד, וְאֵת הַעֲרָבִים צְוִיתִי לְכַלְפֹּלֶךְ)

בְּאֵמֶת: אִם הֵינּוּ כְּלָנוּ זֹוכִין לְתֵן 'צְדָקָה' כְּרֵאוּי - כְּבָר הָיָה מִתְבַּטֵּל ה'מְשֵׁאוֹמְתָן' לְגַמְרֵי, וְלֹא הֵינּוּ צְרִיכִין לַעֲשׂוֹת שׁוּם 'מְשֵׁאוֹמְתָן' וּמְלֹאכָה וְעַסְק' כָּלֵל, כַּנִּל בְּתוֹרַת הַנִּל (ח"ב ד).

כִּי עַל־יְדֵי 'צְדָקָה', מֵאִיר וְנִתְגַּלָּה ה'רְצוֹן', שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְבַּטֵּל כָּל 'עֲשִׂיּוֹת הַל"ט מְלֹאכֹת', וְכָל ה'מְשֵׁאוֹמְתָן' - כִּי הָיָה מִתְקַיֵּם (יִשְׁעִיָּה סא, ה): "וְעַמְדוֹ זָרִים וְרַעוּ צֹאנֵכֶם" וְכו'.

אֲבָל גַּם כְּלִי־זֶמֶן שֶׁאֵין זֹוכִין לָזֶה, לְבַטֵּל הַמְּלֹאכֹת וְהַמְּשֵׁאוֹמְתָן לְגַמְרֵי, וּמְכַרְחִין עֲדוּן לְעַסֵּק בְּמְשֵׁאוֹמְתָן וּמְלֹאכָה

"ויקם משה את המשכן" (שמות מ, יח)

טז.

(ח"א ב, ו)

נמצא לעיל בפסוק (שמות לט, לג): "ויביאו את המשכן אל משה".

יז.

(ח"א ע)

כל הדברים הם על הארץ, כמו שאנו רואין בחוש, שהכל גדל מן הארץ, וכל הדברים והבריות הולכים ומנחים על הארץ, ואי אפשר שיפסקו ויתרחקו מהארץ. אם לא על ידי 'בחהמכריח', על ידי שיש מי שמכריחו ונוטלו ממקומו מהארץ, ומרחיקו ממנה.

ואחר כך כשנפסק 'בחהמכריח', חוזר הדבר להארץ וכו' - כי הארץ יש לה 'בחהמושד', וממשכת כל הדברים לעצמה. כי אם לאו, לא היו יכולים להתקיים עליה, כי היה ראוי לפל ממנה, "מחמת שהיא פדורית, וכל בני העולם עומדים סביבה", כידוע (זהר ויקרא י, תוספות עבודה זרה מא.).

אך שיש לה 'בחהמושד' - ועל כן כשנפסק 'בחהמכריח', וחוזר הדבר ונופל לארץ - כל מה שמתקרב יותר למטה, פורח ונופל למטה במהירות יותר, זה מחמת שמתקרב לה'בחהמושד' של הארץ, על כן נופל במהירות יותר למטה.

וה'צדיק' הוא בחינת 'עפר הנל' - כי הוא 'יסוד עולם', כמו שכתוב (משלי י, כח): "וצדיק יסוד עולם", וכל הדברים עומדים עליו, ויש לו 'בחהמושד' להמשיך כל הדברים אליו.

בשביל 'פרנסה' - אף על פי כן צריכין על כל פנים לראות, ולעשות המשאומתן בקדשה באמונה שלמה.

וזה זוכין גם כן על ידי 'צדקה', שעל ידי זה מאיר הרצון, שהוא בחינת 'אמונה', כנ"ל.

וכפי 'הארת הרצון' בחינת 'אמונה' על ידי 'צדקה' - כמו כן נדחין 'בפירות' מהמשאומתן, שהם נמשכין מ'המת' הנחש' הנאחזין ב'ל"ט מלאכות' - כי על ידי 'צדקה', מבטל 'מצחהנחש'.

ואז זוכה שיהיו ה'ל"ט מלאכות', בבחינת 'ל"ט מלאכות המשכן', שהם בבחינת 'הארת הרצון'.

כי מי שזוכה להמשיך 'הארת הרצון' על ידי 'הצדקה' - אפלו בשעושה ה'ל"ט מלאכות' ו'משאומתן', אינו נופל לעשייה גשמיות'.

רק אדרבא: הוא מקדש בחינת העשייה, וממשיך 'הארת הרצון' אפלו בעשייה, כנ"ל - שזהו עקר שלמות הרצון'.

ומעלה 'עשייה' לרצון' - עד שיכול לזכות לבטל עשית ה'ל"ט מלאכות' ו'משאומתן' לגמרי; ואז יזכה להרבות ב'צדקה' יותר ויותר - שעל ידי זה ימשיך הרצון יותר ויותר, עד שנתבטל ה'משאומתן' לגמרי, כנ"ל.

כִּי זֶה הַצְּדִיק - הוא רק 'יחיד בעולם',
שֶׁהוא 'יסוד עולם', שְׁכָל הַדְּבָרִים
נִמְשָׁכִים מִמֶּנּוּ וְכוּ'.

כִּי זֶה הַצְּדִיק הַיְחִיד בְּעוֹלָם - הוא 'עֵנֹו
וְשִׁפְלוֹ', 'וּמְשִׁים עֲצָמוֹ בְּעֶפְר' (עֵינֹו עֲרוּבִין
גד. ראש־הַשָּׁנָה יז: סוּטָה כא: ועוד), בְּבַחֲיָנוֹת (בְּרֵאשִׁית
יח, כז): 'וְאַנְכִי עֶפֶר וָאֶפֶר', וְעַל־כֵּן הוּא 'יסוד
עוֹלָם' - הֵינּוּ בַחֲיַנְתָּ 'עֶפֶר', שְׁכָל הַדְּבָרִים הֵם
עָלָיו, כַּנִּלְוֹ.

וְזֶה בַחֲיַנְתָּ 'מִשְׁכָּן' - כִּי 'מִשְׁכָּן' הִיָּה לוֹ
'בַּחֲיַמּוֹשֶׁד', לְהַמְשִׁיךְ 'אַלְקוֹת'
לְמָקוֹם שֶׁהָיָה עוֹמֵד שָׁם, בַּחֲיַנְתָּ (שִׁירַחֲשִׁירִים
א, ד): 'מִשְׁכְּנִי אֶחְרִיךְ נְרוּצָה', 'אֶחְרִיךְ
נְרוּצָה' דִּיקָא - כִּי כָל מִזָּה שֶׁמֵתְקָרֵב יוֹתֵר
אֵלָיו, הוּא רָץ בְּיוֹתֵר, מִחֲמַת הַ'בַּחֲיַמּוֹשֶׁד'.

וְכַמּוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (שְׁמוֹת־רַבָּה לא, י; תַּנְחוּמָא
מִשְׁפָּטִים יא): 'שֶׁהַ'מִּשְׁכָּן' הוּא
לְשׁוֹן 'מִשְׁכּוֹן' - שֶׁהוּא 'מִשְׁכּוֹן לְיִשְׂרָאֵל,
שֶׁתְּשֶׁרָה שְׂכִינָה אֲצֵלָם, אֶפְלוּ אִם יִחַטְּאוּ
חֲסִידֵי־שָׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (וַיִּקְרָא כו, יא): 'וְנִתְּתִי
מִשְׁכְּנִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא תִגְעַל נַפְשִׁי אֶתְכֶם'.

נִמְצָא: שֶׁעַל־יְדֵי הַ'מִּשְׁכָּן', הַשְׂכִּינָה
שׁוֹרָה בְּיִשְׂרָאֵל. הֵינּוּ כַּנִּלְוֹ: כִּי
'מִשְׁכָּן' לְשׁוֹן 'מִשְׁכְּנִי' וְכוּ' - שֶׁיֵּשׁ לוֹ
בַּחֲיַנְתָּ 'בַּחֲיַמּוֹשֶׁד', לְהַמְשִׁיךְ 'אַלְקוֹת'
לְמָקוֹם שֶׁהָיָה עוֹמֵד שָׁם.

וְעַל־כֵּן אִי־אֶפְשֶׁר לְהַקִּים אֶת הַ'מִּשְׁכָּן',
אֶלָּא הַצְּדִיק שֶׁהוּא בַּחֲיַנְתָּ
'עֶפֶר', בַּחֲיַנְתָּ 'מִשָּׁה', שֶׁהָיָה "עֵנֹו מִכָּל
הָאָדָם" (בְּמִדְבָר יב, ג), כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת מ, יח):
'וַיִּקַּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן'.

וְאַחֵר לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַקִּימוֹ - כִּי דוֹקָא
זֶה הַצְּדִיק שֶׁהוּא בַּחֲיַנְתָּ 'עֶפֶר',

בַּחֲיַנְתָּ 'בַּחֲיַמּוֹשֶׁד' - יָכוֹל לְהַקִּים
הַ'מִּשְׁכָּן', שֶׁהוּא בַּחֲיַנְתָּ 'בַּחֲיַמּוֹשֶׁד',
לְהַמְשִׁיךְ הַ'אַלְקוֹת', כַּנִּלְוֹ.

וְזֶה שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים ז, ו): "לֹא מִרְבְּכֶם חָשַׁק
ה' בְּכֶם, כִּי אַתֶּם הַמְעַט" - וְדָרְשׁוּ
רז"ל (תְּלִין פט. רש"י דְּבָרִים שָׁם): "לֹא מִרְבְּכֶם
וְכוּ', רַק מִחֲמַת שֶׁאַתֶּם מְמַעִיטִין עֲצָמְכֶם
וְכוּ', חָשַׁק ה' בְּכֶם".

כִּי מִחֲמַת שֶׁהֵם מְמַעִיטִין וּמְקַטְיְנִים עֲצָמָן,
עַל־יְדֵי־זֶה הֵם בְּבַחֲיַנְתָּ 'עֶפֶר', שֶׁיֵּשׁ לוֹ
'בַּחֲיַמּוֹשֶׁד', בַּחֲיַנְתָּ 'מִשְׁכָּן', שֶׁמּוֹשֶׁד
הַ'אַלְקוֹת'. וְעַל־כֵּן "חָשַׁק ה' בְּכֶם".

וְזֶה בַּחֲיַנְתָּ (יִשְׁעִיָּה נז, טו): "אַשְׁכֵּן אֶת דְּבָא"
- כִּי עַל־יְדֵי 'שִׁפְלוֹת', "שִׁמְשִׁים עֲצָמוֹ
בְּעֶפֶר" (עֵינֹו עֲרוּבִין גד. ראש־הַשָּׁנָה יז: סוּטָה כא:
ועוד), עַל־יְדֵי־זֶה יֵשׁ לוֹ 'בַּחֲיַמּוֹשֶׁד',
לְהַמְשִׁיךְ הַשִּׁמְשִׁיטֵי־בְרָד אֲצֵלוֹ, שֶׁזֶהוּ בַּחֲיַנְתָּ
הַ'מִּשְׁכָּן' כַּנִּלְוֹ:

וְזֶה בַּחֲיַנְתָּ הַ'כְּבוֹד' הַנִּמְצָא אֲצֵל
הַ'מִּשְׁכָּן', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת כט, מג):
'וַיִּקְדָּשׁ בְּכַבְדִּי', וְכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (שָׁם מ, לד-לה):
'וְכַבּוֹד ה' מָלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן'.

כִּי כָל הַ'כְּבוֹד' שֶׁיֵּשׁ לְכָל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם,
מְקַטֵּן וְעַד גְּדוֹל - כָּלָם מְקַבְּלִים רַק
מִזֶּה הַצְּדִיק, שֶׁהוּא בַּחֲיַנְתָּ 'עֶפֶר', בַּחֲיַנְתָּ
'מִשְׁכָּן', שֶׁמִּמֶּנּוּ נִמְשָׁךְ הַכָּל.

כִּי כָל הַ'כְּבוֹד' וְהַ'גְּדֻלָּה', הוּא רַק אֲצֵל זֶה
הַצְּדִיק, וְכָל־מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (מְגִלָּה לא): "כָּל מָקוֹם שֶׁאַתָּה מוֹצֵא
גְּדֻלָּתוֹ, שָׁם אַתָּה מוֹצֵא עֲנוּתָנוֹתוֹ".

נִמְצָא: שֶׁבְּמָקוֹם הַ'שִּׁפְלוֹת' וְהַ'קְטָנוֹת',
שָׁם שׁוֹרָה כָּל הַ'כְּבוֹד' וְהַ'גְּדֻלָּה',
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעִיָּה נז, טו): "אַשְׁכֵּן אֶת דְּבָא".

וְעַל־כֵּן כָּל הָרִאשִׁים שֶׁבְּעוֹלָם -
מְקַבְּלִים כְּבוֹד מִזֶּה הַצְּדִיק'
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'עֶפְרָי'.

וְכֵן הַתְּחִלָּה הַכְּבוֹד, כִּי בְּכָל־פַּעַם
נִתְּחַדֵּשׁ הַכְּבוֹד, שֶׁזֶה ה'מְמַנֶּה' בָּא
לְהַתְּמַנּוֹת אַחֲרָי, וְנִתְּחַדֵּשׁ הָרִאשִׁיּוֹת'
וְהַכְּבוֹד' - הוּא הַכֹּל עַל־יְדֵי זֶה הַצְּדִיק'.

כִּי כָּפִי הִקְמַתוּ אֶת ה'מִשְׁכָּן' בְּכָל־פַּעַם,
שֶׁמִּשָּׁם בָּא הַכְּבוֹד, בְּבַחֲיִנּוֹת: "וְכָבוֹד
ה' מָלֵא אֶת הַמִּשְׁכָּן" כֵּן - כֵּן נִתְּחַדֵּשׁ כָּל
הַכְּבוֹד וְהָרִאשִׁיּוֹת'.

וְזֶה (וַיִּקְרָא ט, א): "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא
מֹשֶׁה, לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל"
- כִּי כָּשֶׁהַצְּדִיק' צָרִיךְ לְקַרֹּת אֶת רִאשֵׁי
הָעָם, הוּא קוֹרֵא אוֹתָם בְּזֶה שֶׁהוּא מְקִים אֶת
ה'מִשְׁכָּן, שֶׁשָּׁם הַכְּבוֹד' כֵּן־ל'.

וְעַל־יְדֵי־זֶה קוֹרֵא אוֹתָם - כִּי בְּלִם בָּאִים
אֵלָיו לְקַבֵּל הַכְּבוֹד' מִמֶּנּוּ.

וְזֶה: "בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי" שֶׁהִקְמִים מֹשֶׁה אֶת
הַמִּשְׁכָּן - עַל־יְדֵי־זֶה: "קָרָא מֹשֶׁה
לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל", שֶׁהֵם כָּל
רִאשֵׁי הָעָם מְקַטְּנִים וְעַד גְּדוֹל'.

כִּי עַל־יְדֵי הַקְּמַת הַמִּשְׁכָּן, קָרָא אֶת כָּל
רִאשֵׁי הָעָם, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'אַהֲרֹן וּבָנָיו'
וְכוּ' כֵּן־ל'.

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (רִאשִׁי־הַשָּׁנָה פ"א מ"א):
"שְׁנֵי־סָנִי רִאשֵׁי־הַשָּׁנָה לְמַלְכִּים" - כִּי
אִז הָיָה הַקְּמַת הַמִּשְׁכָּן, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ
הַכְּבוֹד שֶׁל מַלְכִּים, שֶׁל כָּל הַמְּמַנִּים
וְהָרִאשִׁים כֵּן־ל'.

וְעַל־כֵּן הָיָה הַקְּמַת הַמִּשְׁכָּן בְּרִאשֵׁי־
חֹדֶשׁ נִסָּן דְּיוֹקָא - כִּי זֶה בְּחִינַת
רִאשִׁי־חֹדֶשׁ, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְּחַדֵּשׁ כָּל

הָרִאשִׁים, כֵּן־ל'. וְזֶהוּ בְּחִינַת: "רִאשִׁי־חֹדֶשׁ
נִסָּן, רִאשִׁי־הַשָּׁנָה לְמַלְכִּים", כֵּן־ל'.

יח.

(ח"א רפב)

וְדַע: שֵׁישׁ בְּכָל דוֹר וְדוֹר רֹעֵה, וְהוּא
בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', שֶׁהוּא 'רַעֲיָא'
מִהִימָנָא, וְזֶה הַרֹעֵה הוּא עוֹשֶׂה 'מִשְׁכָּן'.

וְדַע: שֶׁתִּנּוּקוֹת־שַׁל־בֵּית־רַבָּן, מְקַבְּלִים
"הַבֵּל פִּיהֶם שֶׁאֵין בּוֹ חֵטָא" (שַׁבַּת
ק"ט:ז) - מִזֶּה הַמִּשְׁכָּן'.

וְדַע: שֶׁכָּל הַצְּדִיקִים שֶׁבְּדוֹר, כָּל אֶחָד
וְאֶחָד הוּא בְּחִינַת 'רֹעֵה', כִּי "בְּכָל
אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת מֹשֶׁה" (שַׁבַּת ק"א: ס"ה
ל"ט. בִּיצָה ל"ח: תְּקוּנַת־זֶהר קי"ב). וְכָל אֶחָד וְאֶחָד
לְפִי בְּחִינָתוֹ, הוּא עוֹשֶׂה בְּחִינַת 'מִשְׁכָּן' -
שֶׁמִּשָּׁם מְקַבְּלִין ה'תִּנּוּקוֹת', הַבֵּל־פִּיהֶם,
כֵּן־ל'.

וְכָל אֶחָד לְפִי בְּחִינָתוֹ, לְפִי בְּחִינַת
ה'מִשְׁכָּן' שֶׁהוּא עוֹשֶׂה - כְּמוֹ־כֵן יֵשׁ
לוֹ תִּנּוּקוֹת' שֶׁמְקַבְּלִין מִשָּׁם.

נִמְצָא: שֵׁישׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִצְּדִיקֵי־
הַדוֹר, סֵךְ תִּנּוּקוֹת' שֶׁמְקַבְּלִין
הַבֵּל־פִּיהֶם מִמֶּנּוּ, כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינָתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (שַׁבַּת ל"ג:):
"שֶׁתִּנּוּקוֹת נִתְּפָסִין עַל עוֹוֹן־הַדוֹר,
שֶׁנֶּאֱמַר (שִׁיר־הַשִּׁירִים א, ח): 'וְרַעֲיָ אֶת גְּדִיתֶיךָ
עַל מִשְׁפְּנוֹת הָרַעִים' - שֶׁמִּתְּמַשְׁכְּנִין עַל
הָרַעִים".

וְזֶהוּ: "עַל מִשְׁפְּנוֹת הָרַעִים" - שֶׁהֵם
מְקַבְּלִין הַבֵּל־פִּיהֶם, מִבְּחִינַת
ה'מִשְׁפְּנוֹת' שֶׁל הָרַעִים, דְּהֵינּוּ ה'צְּדִיקִים־
שֶׁבְּדוֹר, שֶׁכָּל אֶחָד עוֹשֶׂה 'מִשְׁכָּן', כֵּן־ל'.

אך לידע כל זאת, דהיננו: לדעת כל צדיק וצדיק, איזה הם התינוקות השיכים לו, וכמה הם מקבלין מפנו, ולידע כל הבחינות שיש בזה, והדור שישבוא מהם עד הסוף!

דע: מי שיוכל לעשות נגונים, דהיננו: ללקט הנקודות טובות שנמצא בכל אחד מישראל, אפלו בפושעי ישראל - הוא רואה ויודע אצל איזה צדיק הם מקבלין הכלפיהם. [עין חיימוהר"ן לגנט-קסז; ימיוהרנ"ת ח"א כו].

יט

(לקוטי הלכות, שבת ג, ח)

לא היה שום אחד יכל להקים את המשפן, כי אם משה לבדו, כמו שכתוב (שמות מ, יח): "ויקם משה את המשפן וכו'", כמו שאמרו רז"ל (תנחומא פקודי יא).

כי עקר הארת הרצון הוא מאיר רק על ידי בחינת משה, שהוא בחינת הצדיק והרב האמת שבדור. ועל כן עקר גמר בנין מלאכת המשפן, דהינו הקמתו, אי אפשר כי אם על ידי משה.

כי כל אחד עשה איזה מלאכה במשפן כפי מדרגתו, כפי מה שזכה לאיזה בחינת מהארת הרצון - פי בודאי לאו כל אחד זוכה לבחינת הארת הרצון בשוה, כמבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (שיחות הר"ן נא).

ועל כן כל אחד היה עושה מלאכה במשפן, כפי מה שהיה לו חלק בבחינת הארת הרצון - כי לא היה אפשר לעשות שום מלאכה במשפן, כי אם על ידי בחינת הארת הרצון וכו', כנ"ל (אות ד - מובא לעיל בפסוק: "הוקם המשפן". שמות מ, יז).

ועל כן שלמות גמר בנין המשפן, לא היה באפשר כ"אם על ידי משה, שזכה בשלמות לבחינת הארת הרצון - כי הוא היה מאיר הארת הרצון, לכל מלאכת המשפן - כי כל הארת הרצון נמשך מפנו.

ועל כן משה לבד היה יכל להקים את המשפן, וכנ"ל. וזה בחינת (שמות מ, יז): "הוקם המשפן" - כי עקר הקמת המשפן שהקים משה, היה רק על ידי בחינת הארת הרצון, שעל ידי זה "הוקם המשפן מאליו" (שמות רבה נב, ד; תנחומא פקודי יא; זחר פקודי רכב:), וכנ"ל (אות ד - מובא לעיל בפסוק: "הוקם המשפן". שמות מ, יז).

"ויעל השרת לפני יהוה וגו'. וישם את מזבח הזהב וגו'. ויקטר עליו קטרת סמים" (שמות מ, כה-כז)

משה שמש בשבעת ימי המלוואים. (זבחים קב.)

כ.

(ח"ב ז, יא)

משה רבנו זכה לסוד הנפה - על ידי שמסר נפשו בשביל ישראל ונתן לבו עליהם להסתכל בצרתם, ועקר צרת ישראל הוא המשא של עונות - כי הוא היה רחמן ומנהיג אמת.

ועל כן בקש עליהם (במדבר יד, יט): "סלח נא". ועל ידי זה נעשה בחינת הנפה, בחינת: "חנפת הבית".

והשם יתברך פשראה שהוא נותן לבו על זה, קראו אליו (שמות ג, ד): "ויאמר: משה משה, ויאמר הנני" - "הנני לכהנה, הנני למלכות" (שמות רבה ב, ו).

"הֲנִי לְכַהֵןָה" - זֶה בְּחִינַת "חֲנֻכַּת הַבַּיִת".
 כִּי (זְבָחִים קָב.): **"מֹשֶׁה שָׁמַשׁ**
בְּשִׁבְעַת יְמֵי הַמְלוּאִים, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (תְּהִלִּים
 צ"ט, ו): **"מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן בְּכַהֲנֵי".**

"וַיִּכַּס הָעֵנָן אֶת אֹהֶל מוֹעֵד, וַכְּבוֹד ה'
מָלָא אֶת הַמִּשְׁכָּן" (שְׁמוֹת מ, לד-לה)

כא.

(ח"א סז, ח)

לְפָעַמִּים יֵשׁ עֵיפוֹת' אֶל הַנֶּפֶשׁ, עַל-יַדֵּי
שְׁנַתְרַחֲקָה מ'אִמָּה, דְּהֵינּוּ
ה'כְּבוֹד'.

הֵינּוּ: כְּשִׁמְתַּפְּלִין בְּלֹא לֵב, כְּשֶׁה'לֵב'
רְחוֹק מ'דְּבוּרֵי-הַתַּפְּלָה' - עַל-יַדֵּי-זֶה
נִתְרַחַק ה'נֶפֶשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת ה'לֵב, מִן
ה'כְּבוֹד', בְּבְחִינַת (ישעיה כט, יג): "בְּשִׁפְתָיו
כְּבֹדוֹ וְלִבּוֹ רַחֵק" וְכו' - כִּי 'פּוֹנֵת-הַלֵּב' זֶה
בְּחִינַת ה'נֶפֶשׁ' וְכו'. וְאִזִּי יֵשׁ עֵיפוֹת' אֶל
ה'נֶפֶשׁ'.

וְצָרִיךְ לְהַחֲיוֹתָהּ וּלְהַבְרִיאתָה עַל-יַדֵּי מַיִם
קָרִים, בְּבְחִינַת (משלי כה, כח): "מַיִם
קָרִים עַל נֶפֶשׁ עֵיפָה".

ו"מַיִם קָרִים", מְקַבְּלִין עַל-יַדֵּי בְּחִינַת
"רְעָמִים".

ו'רְעָמִים' נִעֲשִׂין - עַל-יַדֵּי מַה שְׁנוֹתָנִין
'כְּבוֹד' לְזִקְנֵי שִׁשְׁבַּח תְּלַמּוּדוֹ,
כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַז"ל (בְּרֻכּוֹת ח): "הִזְהָרוּ בְּזִקְנֵי
שִׁשְׁבַּח תְּלַמּוּדוֹ, שִׁצְרִיךְ לְזַהֵר וּלְכַבְּדוֹ".

כִּי ה'רְעָמִים' נִעֲשִׂין: עַל-יַדֵּי שִׁוְצָאִין
'אֲדָיִם וְקִיטוּרִים חַמִּים, וּבָאִים בְּתוֹךְ
ה'עֵנָן, וְנִתְלַהֲבִים שָׁם, וְעַל-יַדֵּי-זֶה נִקְרָע
ה'עֵנָן, וּמִזֶּה נִשְׁמָע 'קוֹל הָרַעַם' וְכו'.

כְּמוֹ-כֵן כְּשְׁנוֹתָנִין 'כְּבוֹד' לְזִקְנֵי שִׁשְׁבַּח
תְּלַמּוּדוֹ, וְה'שִׁבְחָה' הוּא בְּחִינַת
"עֵנָן דְּמִכְסִּין עַל עֵינָיו" (זֶהר פְּנִיחַס רַנְב.),
וּכְשְׁנוֹתָנִין לוֹ 'כְּבוֹד', וְה'כְּבוֹד' הוּא בְּחִינַת
'אִשׁ, בְּבְחִינַת (שְׁמוֹת כד, יז): "וַכְּבוֹד ה' כָּאִשׁ
אֲכָלָת", וְהוּא בָּא בְּתוֹךְ ה'עֵנָן, בְּבְחִינַת (שָׁם
 טז, י): **"וַכְּבוֹד ה' נִרְאָה בְּעֵנָן", הֵינּוּ: בְּתוֹךְ**
בְּחִינַת ה'עֵנָן דְּמִכְסִּין עַל עֵינָיו".

וְאִזִּי נִקְרָע ה'עֵנָן, וּמִזֶּה נִעֲשִׂין בְּחִינַת
'רְעָמִים, בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים כט, ג): "אֵל
הַכְּבוֹד הָרָעִים, ה' עַל מַיִם רַבִּים", שְׁעַל-יַדֵּי
ה'כְּבוֹד' נִעֲשִׂין רְעָמִים, כַּנ"ל.

וְאִזִּי יוֹצֵאִין "מַיִם רַבִּים" - דְּהֵינּוּ:
שְׁנַתְנַגְּלָה דְּעַת הַזִּקְנֵי, עַל-יַדֵּי שְׁנִקְרָע
ה'עֵנָן הַמְּכַסֶּה עַל הָעֵינָיו, כַּנ"ל, בְּבְחִינַת
(ישעיה יא, ט): "כִּי מִלְּאָה הָאָרֶץ דְּעָה וְכו',
כַּמַּיִם לַיָּם מְכַסִּים". וְזֶהוּ בְּחִינַת "מַיִם רַבִּים"
הַנ"ל, וְהֵם בְּחִינַת "מַיִם קָרִים" - שְׁעַל-יַדֵּן
מְחִיין וּמְבַרִּיאִים אֶת ה'נֶפֶשׁ, כַּנ"ל.

כב.

(ח"א ע)

נִמְצָא לְעֵיל בְּפָסוּק (שְׁמוֹת מ, יח): "וַיִּקָּם
מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן".

"כִּי עֵנָן ה' עַל הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם" (שְׁמוֹת מ, לח)

"וַעֲנַן ה' עָלֵיהֶם יוֹמָם" (בַּמִּדְבָּר י, לד) - מִבְּאֵן
אָמְרוּ: ז' עֲנָנִים הֵם. א. "וַעֲנַן ה' לָהֶם יוֹמָם"
(בַּמִּדְבָּר י, לד). ב. "וַעֲנָנֶךָ עִמָּד עֲלֵהֶם" (שָׁם יד, ד). ג.
"וּבַעֲמֵד עֵנָן אֶתָּה הַלֵּךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם" (שָׁם ט, יד).
ד. "וּבַהָאָרֶץ הָעֵנָן" (שָׁם ט, יט). ה. "וּבַהָעֲלֹת
הָעֵנָן" (שְׁמוֹת מ, לו). ו. "וְאִם לֹא יַעֲלֶה הָעֵנָן" (שָׁם
שָׁם, לו). ז. "כִּי עֵנָן ה' עַל הַמִּשְׁכָּן" (שָׁם ט, לח).
ז' עֲנָנִים הֵיוּ: ד' מְאַרְבְּעָה רִחוּתָם; וְאֶחָת
לְמַעַלָּה; וְאֶחָת לְמַטָּה; וְאֶחָת מְלַפְנֵיהֶם, הַגְּבוּרָה
מְנַמֵּיכו, וְהַנְּמוּךְ מְגַבִּיהו, וּמְכַבֵּד אֶת הַנִּחְשָׁיִם וְאֶת
הָעֲקֹרְבִים וּמְכַבֵּד וּמְרַבֵּץ לִפְנֵיהֶם. (סְפָרִי בַּהֲעֵלְוֹתָךְ כה)

יְכוּל לְסַבְּלוֹ וְאֵין נִכְנָס בְּמִתָּה, אֲלֵא הוּא מְקִיף
אֶת הָרֹאשׁ וְכוּ'. וְעַל־יְדֵי שְׂמֻקְדָּשִׁין "שְׁבַעַת
הַנְּרוֹת", זֹכִיךְ לְהַכְנִיס ה'מְקִיפִין' ל'פְּנִים'.

וְזֶה שְׂאֵמְרוּ חַז"ל (סְפָה יא): "מִנִּין שְׂאֵין
מְסַפְכִין אֲלֵא בְּדָבָר שְׂאֵין מְקַבֵּל
טְמָאָה וּבְדָבָר שְׂגְדוּלוֹ מִן הָאָרֶץ, שְׂנֵאֵמֵר
(בְּרֵאשִׁית ב, ו): 'וְאֵד יַעֲלֶה מִן הָאָרֶץ' - מָה 'אֵד'
הוּא דָּבָר שְׂאֵין מְקַבֵּל טְמָאָה, וְאֵין גְּדוּלוֹ
אֲלֵא מִן הָאָרֶץ וְכוּ'".

וְ"אֵד" - הוּא הוּן אֵלוֹ הַ"עֲנָנִים" הַנִּל, וְהוּן
בְּחִינַת 'קִדְשׁ', וְגְדוּלוֹ מִן הָאָרֶץ -
כִּי צָרִיךְ הַמְקַבֵּל הַזֶּה לְהִיזוֹת 'חֶכֶם', כִּי
הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא "יִהְיֶה חֶכְמָתָא לְחַפְיָמִין"
(דְּנֵיאָל ב, כא), בְּבְחִינַת (שְׁמוֹת לא, ו): "וּבִלְבַב כָּל
חֶכֶם לֵב נִתְתִי חֶכְמָה".

שְׂאֵר פְּסוּקֵי וְעֲנִינֵי הַפְּרֻשָּׁה -
נִמְצְאִים בְּפְרֻשַׁת 'תְּצַוָּה'

כג.

(ח"א כא, א'ב'ג'ד'יא)

יֵשׁ 'שְׂכָל' שְׂבֵא לְאָדָם בְּלֹא שׁוּם 'הַקְדָּמָה',
אֲלֵא עַל־יְדֵי 'שְׂפַע אֱלֹקֵי'. וְאֵי־אֶפְשֵׁר
לְבוֹא לָזֶה, אֲלֵא שְׂיִקְדָּשׁ אֶת 'פִּי' וְ'חֻטְמוֹ'
וְעֵינָיו וְ'אָזְנוֹ'. וְהוּן הוּן "שְׁבַעַת הַנְּרוֹת"
(בְּמִדְבָר ח, ב).

כִּי "פֶה, וְתֵרִין נִקְבָּא, חֻטְמָא, וְתֵרִין עֵינָיו,
וְתֵרִין אָדָנִין" (תְּקוּנֵי־זִהָר יג), הֵם בְּחִינַת
"שְׁבַעַת הַנְּרוֹת".

וְ"מְנַרְתָּא דָּא רִישָׁא" (תְּקוּנֵי־זִהָר שָׁם), הֵינּוּ
ה'מִתָּה'. וְ"פְּנֵי הַמְּנֹרָה" (בְּמִדְבָר
שָׁם) הֵינּוּ 'שְׂפַע אֱלֹקֵי' הַנִּל. (עֵין לְעִיל עַל פְּסוּק
'בְּהַעֲלוֹתָךְ אֶת הַנְּרוֹת').

וְ'שְׂפַע אֱלֹקֵי' הַזֹּאת - הוּא בְּחִינַת 'סְפָה',
'רוּח־הַקְדָּשׁ'. וְכֹא עַל־יְדֵי "שְׁבַעַת
עֲנָנִים" (סְפָרֵי בְּהַעֲלוֹתָךְ כח) - הֵינּוּ בְּחִינַת
"שְׁבַעַת הַנְּרוֹת", שְׂעַל־יָדָם הָאָדָם מְשִׁיג
"פְּנֵי הַמְּנֹרָה".

וְהוּא בְּחִינַת 'מְקִיפִין' - שְׂה'שְׂכָל' הַזֶּה
הוּא גְדוּל עַד לְמֵאד, עַד שְׂאֵין הַמִּתָּה

לקוטי תפלות

פרשת פקודי

מפתח התפלות

'קומת השכינה' [המשכן], עד שישתלם שיעור קומתה, ואז יבוא 'משיח', וישלים ויקים אותה בשלמות (תפלות-ותחנונים, השמטה ללקוטי-תפלות ח"א ב).

[ג] "ויקם משה את המשכן", ונכבוד ה' מלא את המשכן" - שנוצה להיות נמשך אחרי הצדיקים-האמתיים, שיש להם 'פח-המושך' של המשכן - ושוצה ל'כבוד-דקדשה' הנמשך מהם, על-ידי שמקימים תמיד את ה'משכן' (ח"א ע).

[ד] "ויקם משה את המשכן" - שיזכו כל אחד מילדי עמך ישראל, לקבל "הבל פיו", מה'משכן הקדוש' של ה'צדיק-האמת' השניף אליו כפי שרש נשמתו - באפן שיזכו על-ידו, להתחנך בעבודת-השם וללמד תורה לשמה (ח"א ז).

[א] "היקם המשכן", "עמד מעצמו". עקר ה'פרנסה' וה'ברכה' נמשכת, על-ידי 'בטול הל"ט מלאכות', בחינת 'מלאכת-המשכן' (לקוטי-הלכות שבת ג) - שנוצה לעורר ולגלות ולהאיר 'הארת-הרצון', שאין שום חיוב הטבע כלל, רק הפל מתנהג ברצונה הקדוש לבד - ונוצה על-ידי-זה, להמשיך שפע ופרנסה בלי שום יגיעה, ובלי שום עסק ומלאכה ומשא-ומתן כלל, ומלאכתנו תהיה נעשית על-ידי אחרים (ח"ב ד).

[ב] "ויביאו את המשכן אל משה, את האהל, ואת כל כליו, קרסיו, קרשיו, בריחו, ועמדיו, ואדניו", "ויקם משה את המשכן" - שנוצה לבלי ליאש עצמנו מתפלה, רק להאמין שאף-על-פי שארץ הגלות, אין שום תפלה נאבדת - והצדיקים שובכל דור מעלים ומקימים אותם, ובונים מהם

ובין שיהיה לי ממון ובין לאו, בין כף
ובין כף אבלה ימי בשוה, "ומה
יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת
השמש, הבל הכלים הכל הבל".

ולא ארפה ולא אעזב את הרצון-
דקדשה, רק אחזק עצמי בכל-
עת, לחדש הרצון-דקדשה יותר,
להתחיל בכל-פעם מחדש להשתוקק
ולכסף ולהתגעגע אליה ולעבודתה,
ברצון חזק חדש לגמרי.

ותזכנו על-ידי התגלות הרצון-
דקדשה, שנזכה להמשיך
יראה גדולה עלינו, עד שנזכה על-ידי
היראה הקדושה, להמשיך חסד גדול
מאתך עלינו.

ונזכה על-ידי-זה, להמשיך שפע
גדולה ופרנסה טובה בהרחבה
גדולה, בלי שום יגיעה ובלי שום עסק
ומלאכה כלל, רק אתה לבד תכלכלנו,
בלי שום עשייתנו כלל.

ולא נצטרך לעשות שום עסק, ולא
שום מלאכה ומשא-ומתן, ולא
לחשב שום מחשבה בשביל פרנסה, רק
בחסדך הגדול לבד תחיינו, ותתן לנו כל
צרכינו מאתך לבד.

ונזכה שתהיה מלאכתנו נעשית על-ידי
אחרים, ויקים בנו מקרא
שכתוב: "ועמדו זרים ורעו צאנכם, ובני
נכר אפריכם וכרמיכם, ואתם פהני יהוה
תקראו, משרתי אלהינו יאמר לכם".

☉ [א] לקוטי-תפלות ח"ב ד ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, ו'את הערבים צויתי לכלכלך')

"הוקם המשכן" (שמות לח, כא)

המשכן נעשו בו נסים ועמד מעצמו, שנאמר:

"הוקם המשכן" וכו'. (שמות-רבה נב, ד)

באמת אין האדם עושה כלל, ואין הפרנסה נמשכת על-ידי
'עשיות הגשמיות' כלל - אדרבא: עקר הפרנסה 'והברכה'
נמשכת, על-ידי 'בטול הל"ט מלאכות', בחינת 'מלאכת-
המשכן', בחינת 'הארת-הרצון'. ועל-כן נאמר ב'מלאכת-
המשכן': "הוקם המשכן" - כי 'המלאכה היתה נעשית מאליה'.
(לקוטי-הלכות, שבת ג, ד)

שנזכה לעורר ולגלות ולהאיר 'הארת-הרצון', שאין
שום חיוב הטבע כלל, רק הכל מתנהג ברצונה הקדוש
לבד - ונזכה על-ידי-זה, להמשיך שפע ופרנסה בלי
שום יגיעה, ובלי שום עסק ומלאכה ומשא-ומתן כלל,
ומלאכתנו תהיה נעשית על-ידי אחרים

חוסה עלינו כרב רחמיה, ועזרנו וזכנו
בכח וזכות הצדיקים האמתיים
הזקנים שבקדשה, שנזכה לעורר ולגלות
ולהאיר הארת "מצח-הרצון" שהוא
רצון-שברצונות'.

ויתפשט 'הארת-הרצון' בעולם, וידעו
הכל פי אין שום חיוב הטבע
כלל, רק הכל מתנהג ברצונה הקדוש
לבד.

אבי אב הרחמן, משך עבדך אל רצונה,
שיהיה כל מגמתי וחספי ורצוני
חזקים תמיד, לזכות להתקרב אליך
באמת. ולא אסתפל על הבלי עולם-הזה
כלל, ולא תרדף מחשבתי ורצוני אחר
הממון כלל, כי לא במותי אקח הכל.

כי "אין מלוין לו לאדם בשעת
פטירתו, לא כסף, ולא זהב, ולא
אבנים טובות ומרגליות, אלא תורה
ומעשים-טובים בלבד".

כי אתה יודע, כי צרכינו הם רבים מאד, ואפלו ההכרחיות לבד הם רבים מאד, אכילה ושתייה ומלבושים ודירות, וצרכי מצוה לתן צדקה וגמילות-חסדים, ושכר-למוד, ושאר הצטרכות ההכרחיים, אשר יכולים חס ושלום לבלות הימים על ההכרחיות לבד.

אנא יהוה, שמרנו והצילנו מזה, וזכנו להרבות בצדקה תמיד, עד שנזכה בזכות הצדקה, להמשיך חסד גדול עלינו.

ויקיים מקרא שכתוב: "עולם חסד יבנה". ותקיים העולם בחסדך לבד, בלי 'אתערוותא דלתתא' כלל, ולא נצטרך לעשות שום עסק, ולא שום מלאכה ומשא-ומתן, בשביל פרנסה.

וכשם שפראת עולמך בחסדך הטוב לבד, בלי 'אתערוותא דלתתא' כלל, כן תשפיע עלינו חסדך, ותתן לנו כל פרנסותינו וכל צרכינו, מאתך לבד, בלי עשייתנו כלל.

למען נזכה להיות פנויים מכל עסק, ולעסק רק בתורה ותפלה ומצוות ומעשים טובים, ולא ניגע לריק ולא גלד לבהלה.

ונזכה להיות פרצונך הטוב באמת, ותגלה הרצון בעולם, ותחזק את 'אמונת הרצון' בחזק גדול, ותבטל כל הספקות, ולא יהיה כח ל'מצח-הנחש' להטיל שום ספק ברצון חס ושלום.

רק "כלם ידעו אותך למקטנם ועד גדולם", ויפירו כלם פח מלכותך,

וידעו הכל בידיעה חזקה ונכונה, בלי שום ספק כלל, שהכל מתנהג רק ברצון הבורא הכל לבד יתברך שמו לנצח. "וכמצינה עביד בחיל שמיא ודירי ארעה, ולא איתי די ימחא בידה ויאמר לה מה עבדת".

ותרחם ברחמיה הרבים, על כל הנפשות מעמך בית-ישראל, אשר כבר נפלו ונלכדו ברשת 'חכמת-הטבע' הרעה והמרה מאד, ותוציאם משם לשלום.

ותאיר עליהם ברחמיה הרבים 'הארת-הרצון', ויתודע להם האמת במקום שהם: "שאינ שום חיוב הטבעי כלל, רק הכל מתנהג ברצונך הקדוש לבד".

⊗ [ב] תפלות-ותחנונים ⊗

השמטה ללקוטי-תפלות ח"א ב

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ב, 'אמר אל הכהנים')

"ויביאו את המשכן אל משה - את האהל, ואת כל כליו, קרסיו, קרשיו, בריחו, ועמדיו, ואדניו" (שמות לט, לג)

"ויקם משה את המשכן" (שמות מ, יח)

שנזכה לבלי ליאש עצמנו מתפלה, רק להאמין שאף על-פי שארץ הגלות, אין שום תפלה נאבדת - והצדיקים שבכל דור מעלים ומקימים אותם, ובונים מהם קומת השכינה' [המשכן], עד שישתלם שיעור קומתה, ואז יבוא 'משיח', וישלים ויקים אותה בשלמות

ונזכה להתחזק מאד בעבודת התפלה תמיד, ולבלי ליאש עצמנו חס-ושלום מצעקה וזעקה ותפלה לעולם.

רק נזכה להאמין באמונה שלמה: שאף-על-פי שארץ עלינו הגלות כל-כף, וכל עמך בית ישראל צועקים אליך בכל יום, ומרבים בתפלות וזעקות שתאיר פניך אלינו, ותבנה לנו את בית מקדשנו, ותגאלנו גאלת עולם, ועדין לא נושענו.

אף-על-פי-כן נדע ונאמין באמונה חזקה ושלמה, שאין שום תפלה נאבדת והולכת לריק חס-ושלום. רק אדרבא: כל תפלותינו, בודאי הצדיקים שבכל דור ודור מעלים אותם, ומקימים אותם, ובונים מהם קומת השכינה כביכול.

עד שישתלם שעור קומתה, ואז יבוא משיח, וישלים אותה, ויקים אותה בשלמות.

⊙ [ג] לקוטי-תפלות ח"א ע ⊙
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ע, 'זיהי ביום השמיני')
 "ויקם משה את המשכן" (שמות מ, יח)
 "וכבוד ה' מלא את המשכן" (שמות מ, לד-לה)
 שנוצרה להיות נמשך אחרי הצדיקים-האמתיים, שיש להם 'פח-המושך' של 'המשכן' - ושנוצרה ל'כבוד-דקדושה' הנמשך מהם, על-ידי טמקימים תמיד את ה'משכן'

"משכני אחריך נרוצה". כבודך הגדול והקדוש העירה והקיצה. רבנו של עולם, מלך הכבוד, אשר מלא כל הארץ כבודך, ובחסדך הגדול נתת לנו צדיקים אמתיים בכל דור ודור, אשר כבודך הגדול והקדוש שוכן

אצלם. וברחמיך הרבים הודעת לנו כי אין דור יתום.

וגם בדורות הללו הפלאת חסדך עמנו, ונתת לנו צדיקים אמתיים גדולים ונוראים, קדוש ונורא שם, אשר כל הכבוד דקדושה שוכן אצלם.

כי הם בחינת משכן כבודך, אשר קדשת שכינת אלהותך נמשך ושוכן אצלם תמיד, כי הם ענוים באמת, שמשימים עצמם כעפר.

אשר כל הבריאה עם כל פרטיה, הכל באשר לכל, עומד עליהם, והכל נמשך מהם.

כי הם צדיקי יסודי עולם, שהם יסוד כל הבריאה, והכל צריכים למשך אליהם, לקבל חיות וקיום מהם, כי עליהם עומד הכל.

וכל ישראל בלם, הם ענפים מהם, ונמשכים אליהם, ומקבלים כל החיות והשפע מהם, כי הם מחיין את בלם, ויש להם 'פח-המושך', להמשיך אלהות אצלם, ולהמשיך כל בני העולם אצלם, לקרבם בלם אליך תתברך לנצח.

רבנו של עולם, רבנו של עולם, יהוה אלהים אמת. אתה ידעת את הצדיקים האמתיים האלה שיש להם זה הכח, אתה ידעת גדלתם וגבורתם ותפארתם ותקפם לנצח, ועצם כחם שיש להם להמשיך אליהם ולתורתם הקדושה ולדרכיהם ועצותיהם הנפלאות, כל העולם כלו.

וּכְמָה טוֹבוֹת הָיוּ נִצְמָחִים עַל-יְדֵי-זֶה לְנִצָּחַ, כִּי תִקְוֶן כָּל הָעוֹלָמוֹת וּגְאֹלָהּ הַשְּׁלֵמָה הַמְעַתְדֵת לְבֹא, הַכֹּל תְּלוּי בָזֶה, כִּי בִיאת הַמְּשִׁיחַ תְּלוּי בְּקִרְבַּת הַצְּדִיקִים.

אָבֵל אַתָּה יִדְעָתָּ רְבוּנוֹ דְּעֵלְמָא כְּלָא, גְּדֹל עֲצָם וְרַבּוּי הַפְּחוֹת הַמְּכַרְיָחִים הַמְּרַחֲקִים בְּכָל הַפְּחוֹת מִלְּהֶתְקָרֵב לְצְדִיקִים, כִּי ה' מְכַחֵם הַמְּכַרְיָחִים מִתְּגַבֵּר בְּכָל-עֵת, לְהַפְסִיק וּלְהַרְחִיק מֵהַצְּדִיקִים.

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, "יְהוָה אִישׁ מִלְּחָמָה", מְרוֹם וְקָדוֹשׁ, פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת, עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת, בְּעַל מִלְּחָמוֹת.

אַתָּה יוֹדֵעַ אֶת כָּל תְּקֵף הַמִּלְחָמָה הַגְּדוֹלָה וְהַנּוֹרְאָה הַזֹּאת, שֵׁישׁ בְּכָל-עֵת, בְּכָל דוֹר וְדוֹר, בֵּין מְכַחֵם הַמּוֹשֵׁךְ שֶׁל צְדִיקֵי-אַמֶּת, שֵׁישׁ לָהֶם כַּח לְהַמְשִׁיךְ כָּל הָעוֹלָם אֶצְלָם, לְקַרְבָּם לְהַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ לְנִצָּחַ.

וּבֵין ה' מְכַחֵם הַמְּכַרְיָחִים, הַמְּתַגַּבֵּר בְּכָל-עֵת נֶגְדַּ ה' מְכַחֵם הַמּוֹשֵׁךְ, לְהַפְסִיק וּלְהַרְחִיק מֵהַצְּדִיקִים וּמֵהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ.

וּכְמָה וְכְמָה נִפְשׁוֹת שָׁקְעוּ בַּמִּלְחָמָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר נִטְרְדוּ מִשְׁנֵי עוֹלָמוֹת, עַל-יְדֵי ה' מְכַחֵם הַמְּכַרְיָחִים הַמְּפַסֵּיק שֶׁהַרְחִיקָם מִן הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּיִּים.

וְאַנֵּן יִתְמִי דִיתְמִי, מַה נַּעֲשֶׂה וּמַה נִּפְעֵל, מִי יִלְחוּם בְּעֵדְנוּ, לְהַכְנִיעַ וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל מְכַחֵם הַמְּכַרְיָחִים, כְּנֶגְדַּ מְכַחֵם הַמּוֹשֵׁךְ שֶׁל הַצְּדִיקִים.

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, "יְהוָה עֲזוּז וְגִבּוֹר, יְהוָה גְּבוֹר מִלְּחָמָה". עֲלִיךָ הַשְּׁלַכְנוּ אֶת יְהִיבֵנוּ, שְׂאֵתָה תִלְחוּם בְּעֵדְנוּ, יְהוָה יְרִיב אֶת רִיבֵנוּ, וְיִלְחוּם אֶת לוֹחְמֵינוּ, כִּי "אַתָּה מְרוֹם לְעוֹלָם יְהוָה", וּלְעוֹלָם יִדָּךְ עַל הָעֲלִיוֹנָה.

חוּם וְחֲנּוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ, וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, בְּזָכוֹת הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּיִּים שֵׁישׁ לָהֶם מְכַחֵם הַמּוֹשֵׁךְ בְּאַמֶּת, שֵׁיתְגַּבֵּר בְּהַתְּגַבְּרוֹת גְּדוֹל וְנוֹרָא ה' מְכַחֵם הַמּוֹשֵׁךְ, עַל ה' מְכַחֵם הַמְּכַרְיָחִים הַמְּפַסֵּיק.

עַד שֵׁיפֹל וְיִתְבַטֵּל ה' מְכַחֵם הַמְּכַרְיָחִים הָרוּצָה לְהַפְסִיק מֵהַצְּדִיקִים וּמֵהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

שָׁחֵם כָּל כָּל הַמְּנִיעוֹת, וְהַהֲרַחְקוֹת, וְהַהֲסָתוֹת, וְהַפְּתוּיִם, וְהַסְּפָקוֹת, וְכָל מִינֵי מַחְלָקֵת וְקִשְׁיוֹת, וְכָל הַתְּאוֹת וּמַדּוֹת רְעוֹת, וְכָל מִינֵי מְנִיעוֹת שֶׁבְּעוֹלָם.

שֵׁיבְלָם נִמְשָׁכִים מְכַחֵם הַמְּכַרְיָחִים הָרוּצָה לְהַפְסִיק מֵהַצְּדִיקִים וּמֵהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ. וְכָלֵם יִפְלוּ וְיִתְבַטְּלוּ בְּבִטּוֹל גְּמוֹר, כְּנֶגְדַּ ה' מְכַחֵם הַמּוֹשֵׁךְ שֶׁל הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּיִּים.

עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה, אֲנַחְנוּ וְזִרְעֵנוּ, וְכָל זֶרַע עַמְּךָ בֵּית-יִשְׂרָאֵל, וְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, לְהִיּוֹת נִמְשָׁכִים וְכָרוּכִים תְּמִיד אַחֲרֵי צְדִיקֵי אַמֶּת, וְיִשְׁלִיכּוּ כָלֵם אֶת אֱלִילֵי כֶסֶף וְאֱלִילֵי זָהָב וְכָל תְּאוֹתָם, וְיִלְכוּ וְיִרוּצוּ אַחֲרֵי צְדִיקֵי אַמֶּתִּיִּים.

וְנִזְכָּה כְּלָנוּ, לְהַתְּקָרֵב לְהַצְּדִיקִים אֱמִתִּיִּים בְּהַתְּקָרְבוֹת גְּדוֹל,

וְלִשְׁמַע תּוֹרַתְם הַקְדוֹשָׁה, וְלִלְמַד סִפְרֵיהֶם הַקְדוֹשִׁים, וְלִקְיָם אֶת כָּל דְּבָרֵיהֶם וְעֲצוּתֵיהֶם וְשִׂיחוֹתֵיהֶם הַקְדוֹשׁוֹת בְּשִׁלְמוֹת, בְּאֵמֶת וּבְתַמִּימוֹת, כְּרִצוֹנְךָ וּכְרִצוֹנָם הַקְדוֹשׁ.

עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה עַל-יְדֵי-זֶה, לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה מִהֲרָה, בְּאֵמֶת וּבִלְבַב שְׁלֵם, "בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵבָב מֵרַב כָּל".

וְתִזְכְּנוּ לְשִׁבְר וּלְבִטָּל, כָּל הַתַּאֲוֹת רָעוֹת, וְכָל הַמַּדּוֹת רָעוֹת, וְנִזְכָּה לְבִטָּל עֲצָמָנוּ לְגַמְרֵי, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה לְעֲנוּהָ אֲמִתִּיית בְּבַחֲיִנַת 'עֶפְרָ' מִמֶּשׁ.

עַד שֶׁנִּזְכָּה שְׁיִהְיֶה לָנוּ גַם-כֵּן 'כַּח-הַמוֹשֶׁךְ', וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ אֶלְהוּתְךָ וְקִדְשָׁתְךָ אֵלֵינוּ, וְלְהַמְשִׁיךְ כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ לְאַמוֹנַתְךָ הַקְדוֹשָׁה, וְלְצַדִּיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים, וְלְעִבְדוֹתֶיךָ וְלְתוֹרַתְךָ הַקְדוֹשָׁה, אֲשֶׁר גָּלִיתָ לָנוּ עַל-יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאֶךָ, וְעַל-יְדֵי כָּל צַדִּיקֵי הַדּוֹר הָאֲמִתִּיִּים.

וְעֲזָרְנוּ וְזַכְּנוּ, לְבָרַח מִן הַכְּבוֹד בְּתַכְלִית הָאֵמֶת, וְתַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ 'כְּבוֹד-דְּקִדְשָׁה', לְמַעַן שִׂמְךָ בְּאֵמֶת, כְּבוֹד הַנִּמְשָׁךְ מִהַצַּדִּיק-הָאֵמֶת שֵׁישׁ לוֹ 'כַּח-הַמוֹשֶׁךְ', אֲשֶׁר הוּא מְקִים אֶת הַמְשָׁכָן תָּמִיד, וְאֶצְלוֹ שׁוֹכֵן כָּל ה'כְּבוֹד הָאֵמֶת דְּקִדְשָׁה'.

אֲשֶׁר כָּל זְקֵנֵי יִשְׂרָאֵל, וְרֵאשִׁיו, וְשׁוֹטְרֵיו, וְשׁוֹפְטָיו, מִקְטָן וְעַד גָּדוֹל, כָּלֵם מְקַבְּלִים כָּל כְּבוֹדָם וְגִדְלָתָם מִמֶּנּוּ.

זַכְּנוּ לְכְבוֹד-דְּקִדְשָׁה' כְּזֶה, אֲשֶׁר עַל-יְדוֹ יִתְגַּלֶּה וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ כְּבוֹדְךָ

הַגָּדוֹל בְּעוֹלָם תָּמִיד, וְתִמְלֶךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ בְּכַבּוּדְךָ מִהֲרָה, וּכְבוּדְךָ יִמְלֵא כָּל הָאָרֶץ.

וַיִּקְיָם מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "אֲנִי ה' הוּא שְׁמִי, וּכְבוּדִי לֹא אֶחָר לֹא אֶתֵּן, וְתִהְיֶה לִפְסִילִים". וְנֹאמֵר: "סִפְרוּ בְּגוֹיִם אֶת כְּבוֹדוֹ, בְּכָל הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו. כְּבוֹד מְלָכוֹתֶיךָ יֹאמְרוּ, וּגְבוּרַתְךָ יִדְבְּרוּ".

"כְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ. וּכְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם, וַיִּמְלֵא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ אֲמֵן וְאֲמֵן".

⊙ [ד] לקוטי-תפלות ח"א צ ⊙
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רפב, 'אזמרה לאלקי בעודי')
 "וַיִּקְם מֹשֶׁה אֶת הַמְשָׁכָן" (שמות מ, יח)
 שִׁיזְכּוּ כָּל אֶחָד מִיְלָדֵי עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, לְקַבֵּל "הַבֵּל פִּי", מִה'מְשָׁכָן הַקְדוֹשׁ' שֶׁל ה'צַדִּיק-הָאֵמֶת' הַשִּׁיךְ אֵלָיו כְּפִי שֶׁרַשׁ נִשְׁמָתוֹ - בְּאִפְסוֹ שִׁיזְכּוּ עַל-יְדוֹ, לְהִתְחַנֵּךְ בְּעִבְדוֹת-הַשֵּׁם וְלִלְמַד תּוֹרָה לְשִׁמְיָהּ

וְנִזְכָּה לְקָיָם בְּשִׁלְמוֹת מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְהוֹדַעְתֶּם לְבַנְיָךְ וּלְבַנֵּי בְנֵיךָ". לְהוֹדִיעַ לָהֶם קִדְשָׁתְךָ אֲמוֹנַתְנוּ הַקְדוֹשָׁה וְהִטְהַרְרָה וְהִתְמַיְמָה.

וְתִרְחַם עַל כָּל יְלָדֵי עַמְּךָ בֵּית-יִשְׂרָאֵל מִקְטָנוֹתָם, שִׁיזְכּוּ לְקַבֵּל "הַבֵּל פִּיהֶם שְׁאִין בּוֹ חֲטָא", מִה'מְשָׁכָנוֹת הַקְדוֹשִׁים' שֶׁל ה'צַדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים', אֲשֶׁר כָּל אֶחָד וְאֶחָד בּוֹנֶה 'מְשָׁכָן קְדוֹשׁ', אֲשֶׁר מִשָּׁם מְקַבְּלִים ה'תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן, "הַבֵּל פִּיהֶם הַקְדוֹשׁ שְׁאִין בּוֹ חֲטָא".

בְּאַהֲבָה, וְהָאֵר עֵינֵיהֶם בְּתוֹרַתְךָ, וְדַבֵּק
לְבֵיהֶם בְּמִצְוֹתֶיךָ.

וְתֹאֲרִיךְ יְמֵיהֶם וּשְׁנוֹתֵיהֶם בְּטוֹב
וּבְנִעְיָמִים, וְתִהְיֶה עִמָּהֶם
תְּמִיד, וְתַעֲזְרֵם וְתוֹשִׁיעֵם, שְׂיִזְכּוּ לְעַבְדְּךָ
בְּאַמֶּת כָּל יְמֵיהֶם לְעוֹלָם.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מָלֵא רַחֲמִים, יוֹדֵעַ
תַּעֲלוּמוֹת, זַכְנוּ לַפֶּעַל בְּקִשְׁתְּנוּ
בְּרַחֲמִים אֲצִלָּה, בְּזָכוֹת וְכַח הַצְּדִיקֵי-אַמֶּת
הַגְּדוֹלִים בְּמַעֲלָה, הָעוֹסְקִים לְדוֹן אֶת כָּל
הָעוֹלָם לְכַף-זָכוֹת תְּמִיד.

וְלַחֲפֹשׂ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא נְקֻדַּת-טוֹבוֹת,
בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,
אֲפֹלוּ בְּהַגְרוּעַ-שִׁבְגְרוּעִים, וּלְקַבֵּץ כָּל
הַטוֹב הַזֶּה, וְלַהֲתַפְלִל עִם כָּל הַטוֹב הַזֶּה
לְפָנֶיךָ, לְהַמְתִּיק וּלְבַטֵּל כָּל הַדִּינִים
שֶׁבְעוֹלָם.

אֲשֶׁר אֱלוֹ הַצְּדִיקִים רוֹאִים וּמְבִינִים כָּל
הַבְּחִינֹת בְּכָלֵל וּבַפְּרָט, שְׂיִישׁ
בְּעֵינַי הַתִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבֵּן, פִּי הֵם
רוֹאִין "הֵיכַן הַתִּינוּקוֹת קוֹרִיין", וּמֵאִיזָה
צְדִיק מְקַבֵּל כָּל תִּינוּק וְתִינוּק "הֵבֵל פִּי
שְׂאִין בּוֹ חֲטָא", וְכַמָּה וְכַמָּה מְקַבְּלִים
מִמֶּנּוּ, וְכָל הַבְּחִינֹת שְׂיִישׁ בְּזֶה, וְהַדּוֹר
שְׂיִיצֵא מֵהֶם עַד הַסּוּף.

בְּזָכוֹת וְכַח אֱלוֹ הַצְּדִיקִים, עֲזֵר
וְהוֹשִׁיעַ לָנוּ, וּלְכָל יְלָדֵי עַמְּךָ
בֵּית-יִשְׂרָאֵל, וְזַכְנוּ לַפֶּעַל כָּל מֶה שֶׁבִקְשָׁנוּ
מִלְּפָנֶיךָ, וּמֵלֵא מִשְׁאֵלוֹתֵינוּ לְטוֹבָה
בְּרַחֲמִים.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲתָה יוֹדֵעַ אֶת כָּל
הַמַּעֲשֵׂה, אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עִכְשָׁיו
בְּעוֹלָם בְּדוֹרוֹת הַלְלוּ בְּעֵינַי הַתִּינוּקוֹת
שֶׁל בֵּית רַבֵּן, אֲשֶׁר "כָּל הָעוֹלָם אִינוּ
מִתְקִים, אֲלֵא עַל הֵבֵל פִּיהֶם הַקְּדוֹשׁ שְׂאִין
בּוֹ חֲטָא". וְרַבִּים קָמִים עֲלֵיהֶם, לְבַלְבֵּל
וּלְקַלְקֵל חֲסִי-וְשְׁלוֹם הֵבֵל פִּיהֶם הַקְּדוֹשׁ
מִנְעוּרֵיהֶם, עַל-יְדֵי חֲכָמָתָם הָרְעוּת.

רַחֵם עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ לְמַעַנָּה, וְהַגֵּן
בְּעַדֵיהֶם, וְשִׁמְרֵם וְהַצִּילֵם מִכָּל
מִינֵי חַנוּכִים הָרְעִים, שֶׁל כָּל מִינֵי דַרְכִים
שְׂאִינָם יִשְׂרִים בְּעֵינֶיךָ. "אֲתָה יְהוָה,
תִּשְׁמְרֵם תַּצְּרֵנוּ מִן הַדּוֹר זֶה לְעוֹלָם".

חַמֵּל עַל פְּלִטַת יְלָדֵי עַמְּךָ בֵּית-יִשְׂרָאֵל,
אֲשֶׁר אִין לָנוּ עַל מֶה לְהַשְׁעֵן, פִּי
אִם עַל זָכוֹת "הֵבֵל פִּיהֶם הַקְּדוֹשׁ שְׂאִין בּוֹ
חֲטָא".

רַחֵם עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ, שְׂיִזְכּוּ כָּל יְלָדֵי
עַמְּךָ בֵּית-יִשְׂרָאֵל, שְׁכָל אֶחָד
וְאֶחָד יִקְבֵּל "הֵבֵל פִּי שְׂאִין בּוֹ חֲטָא",
מֵה'מִשְׁכַּן הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַצְּדִיקֵי-הָאַמֶּת'
הַשֵּׁיף אֱלִיו כְּפִי שָׂרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ.

בְּאַפֵּן שְׂיִזְכּוּ עַל-יְדוֹ, לִילְךָ וּלְהַתְחַנֵּף
בְּעַבּוּדַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, וּלְכַנֵּס
בְּתוֹרַת יְהוָה בְּאַמֶּת, שְׂיִזְכּוּ לְלַמֵּד תּוֹרָה
לְשִׁמָּה, וּלְהַגּוֹת בָּהּ יוֹמָם וּלְלֵילָה.

וְתַפְתַּח אֶת לִבָּם בְּתַלְמוּד תּוֹרַתְךָ, וְתַתֵּן
לָהֶם בִּינָה בְּלִבָּם, לְהַבִּין
וּלְהַשְׁפִּיל, לְשִׁמְעַע לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד, לְשִׁמְרֵם
וּלְעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם, אֶת כָּל דְּבָרֵי תּוֹרַתְךָ

